

Kapitalizmin fitratı: Çocuk istismarı

Dün Ensar, bugün Nizip!

Ensar Vakfı'nda yaşanan ve hükümetin tüm gücüyle üzerini örtmek için gayret sarf ettiği çocuk istismarı vakalarının "bir kerecik" olmadığı, mülteci kampında yaşananlarla bir kez daha ortaya çıktı.

s.4

Kirli savaş yeni boyutlar kazanıyor

Bugünkü öncelikli hedefi Kürt halkı olan savaş, aynı zamanda Türkiye'nin işçilerine, emekçilerine, ilerici ve devrimci güçlerine, aydın ve akademisyenlerine, ezilen mezhep ve inançlarına karşı (sürdürülen bir savaştır.)

s.5

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2016 / 19
20 Mayıs 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

**İşçi sınıfı
biriktire
biriktire
geliyor...**

**YENİ FIRTINALARA
HAZIRLANALIM!**

7

MESS ve sendikal saltanatı yıkmak için birliğe, direnişe

İşçi kıyımının öne çıkan bir boyutunu da, sermayenin işçi sınıfının direnme iradesini kırmaya dönük politikaları oluşturuyor.

14

Venezuela'da sağcılar saldırıya geçti

Aralık ayında yapılan seçimlerden galip çıkan Venezuela'daki sağcı partiler, Devlet Başkanı Nicolas Maduro'yu devirme çabalarını yoğunlaştırdılar.

16

"Umutun" partisinden ihanet partisine

Syriza ihanetinden çıkarılacak en önemli derslerden biri, parlamentarizm zehrine karşı devrimci sınıf çizgisinde mücadeleyi yükseltmektir.

Metal Fırtına'nın yolundan geleceğe hazırlanıyoruz

s.8

TKİP V. Kongresi sunumlarından: Devrimci örgüt sorunu

s.12

İşçi sınıfı biriktire biriktire geliyor...

Yeni fırtınalara hazırlanalım!

Son yıllarda artan işçi eylemleri ve direnişler, işçi sınıfının kendisini kuşatan baskı ve sömürü cenderesini kırmak için bir çıkış yolu aradığını gösteriyor. Bu arayış büyük oranda mevzi direnişler biçiminde kendisini ortaya koysa da, sınıfın genel eğiliminin bu yönde olduğundan kuşku duyulmamalı.

Söz konusu olan bu eğilimin, sınıfın bilinç ve örgütlenmesini güçlendirmek adına önemli imkanlar sunduğunu ve doğru devrimci müdahalelerle işçi sınıfının sermayenin karşısına bir güç olarak çıkarılabileceğini Greif İşgali çarpıcı bir şekilde gözler önüne serdi. Yine bir yıl önce patlayan Metal Fırtına, işçi sınıfı içerisinde biriken öfkenin kendisine akacak bir kanal bulduğunda eyleme geçmekte tereddüt etmediğini ve bu türden gelişmelerin diğer sınıf bölüklerini etkisi altına alarak lokal eylemlerin hızla hareket düzlemine sıçrayabileceğini muazzam bir deneyimle göstermiş oldu. *“Metal Fırtınası işçi sınıfının mücadele potansiyelini ve nesnel sınıfsal konumundan gelen yeteneklerini ortaya koymuştur. Bilinç bakımından, istemler bakımından en geri bir çizgideki direniş, buna rağmen kısa sürede ülke çapında genelleşebilmiştir. İletişim, etkileşim belli taleplerin ortaklaştırılması, ruh birliği, etkileşim, dayanışma, birlikte davranabilme ve elbette eylem yeteneği... Bunun böyle olduğunu biliyorduk, somut olarak da görmüş olduk.” (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması)*

İşçi sınıfı içerisinde giderek belirginleşen mücadele eğilimlerinin ve bu temel üzerinde olgunlaşan dinamiklerin devrimci bir sınıf hareketine doğru büyü-tülmesi görevi ise, içerisinde geçmekte

olduğumuz süreçte yakalanması gereken en kritik halka olarak öne çıkmaktadır.

İŞÇİ SINIFI BİRİKTİRE BİRİKTİRE GELİYOR

Gerek Greif İşgali'ni ve Metal Fırtına'yı hazırlayan nesnel koşullar, gerekse de madenlerden petro-kimya fabrikalarına kadar bir dizi mevzide patlak veren direnişleri tetikleyen kapsamlı sorunlar yerli yerinde duruyor. Dahası, sermayenin hayata geçirdiği sosyal yıkım saldırıları ve her geçen gün yoğunlaşan baskı politikaları, işçi sınıfı içerisinde öfkeyi büyütürken yeni fırtınaları daha güçlü bir şekilde mayalıyor.

Bu gelişmeler sadece Türkiye sınırlarında değil, içerisinde geçmekte olduğumuz tarihsel dönemin öne çıkan en belirgin özelliği olarak dünya ölçeğinde yaşanıyor. Bugün Fransa'da, Yunanistan'da ve dünyanın başka bir dizi ülkesinde yaşanan sınıf-kitle eylemleri, arkası kesilmeyen grev ve genel grevler azgın kapitalist sömürü koşullarına karşı işçi sınıfının dünya ölçeğinde çıkış arayışı içerisinde olduğunu gösteriyor. Özetle, dünyada ve Türkiye'de işçi hareketi yeni fırtınaları bağrında biriktire biriktire geliyor.

İşçi sınıfı cephesinde yaşanan bu gelişmeler, sınıfın bugünkü örgütsüzlüğüne ve dağınık tablosuna son vermenin olanaklarını da giderek olgunlaştırıyor. Son yıllarda belirgin bir şekilde artan sendikalaşma arayışı ile Greif İşgali ve Metal Fırtına sürecinde geniş işçi kesimlerini kucaklayan taban örgütlenmelerinin hızla karşılık bulması, işçi sınıfı içerisindeki örgütlenme eğiliminin göstergeleri sayılabilir.

GÜN, YENİ FIRTINALARA HAZIRLANMA GÜNÜDÜR

Greif İşgali ve Metal Fırtına'nın zengin deneyimine sahip olan sınıf devrimcileri, tüm bu gelişmeler ışığında sınıf hareketi içerisinde kopacak yeni fırtınaların hazırlığına hız vermeli, tüm dikkatini işçi sınıfını bağımsız devrimci sınıf konumu üzerinden örgütlemeye yoğunlaştırmalı, gündelik mücadelenin ortaya çıkardığı her türlü imkanı devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışıyla ele almalıdır.

Yeni dönemin sınıf mücadelelerine güçlü bir şekilde hazırlanmanın ve gelişecek harekete önderlik edebilmenin yolu ise her şeyden önce sınıf merkezli devrimci siyasal çalışmayı güçlendirmekten, işçi sınıfı içerisinde giderek olgunlaşan mücadele potansiyelleri çok yönlü bağlar kurmaktan ve fabrikalara dayalı mevzileri çoğaltmaktan geçiyor. İşçi sınıfına dayatılan ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları ile sermayenin güncel planda devreye soktuğu sosyal yıkım saldırılarının yarattığı hoşnutsuzluk, bunun imkanlarını ayrıca çoğaltıyor.

“Sınıf hareketi açısından artık yeni bir dönem başlamıştır. İşçi sınıfının önüne kurulan çeşitli türden barikatları da aşarak kendi tarzında mücadele sahnesine akmasıyla belirlenen bir dönem olacaktır bu. Partimizin görevi bu gelişmeyi her yolla hızlandırmak, onu devrimci bir çizgide örgütleyip geliştirmek için en azami çabayı harcamaktır. TKİP V. Kongresi'nin tüm çalışması bu görevin başarıyla yerine getirilebilmesinin güvencesidir.” (TKİP V. Kongre Bildirisi)

Greif İşgali ve Metal Fırtına'nın zengin deneyimine sahip olan sınıf devrimcileri, tüm bu gelişmeler ışığında sınıf hareketi içerisinde kopacak yeni fırtınaların hazırlığına hız vermeli, tüm dikkatini işçi sınıfını bağımsız devrimci sınıf konumu üzerinden örgütlemeye yoğunlaştırmalı, gündelik mücadelenin ortaya çıkardığı her türlü imkanı devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışıyla ele almalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/19 * 20 Mayıs 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kirli savaş yeni boyutlar kazanıyor

Kürt hareketinin ciddi ciddi umut bağladığı, aradan geçen süre zarfında yaşanan bunca acı ve yıkıma rağmen hala da lafi edilen Dolmabahçe Protokolü yırtılıp çöpe atılalı çok oldu. Artık masa da yok, müzakere de. Şimdi gündemde boyulu boyunca, sivri ucu Kürt halkına dönük olan topyekûn bir kirli savaş gerçeği var. Bu kirli savaş Türkiye’de, ama özellikle de Kürdistan’da durmak, hız kesmek şurada kalsın, her geçen gün daha da ivmeleniyor, daha acımasız boyutlar kazanıyor.

Kirli savaş önceden planlanmıştı. Çözüm süreci manevrası ile muhataplarını yeterince oyalamışlardı. Karşı taraftan Kürt hareketi de çatışmasızlık durumundan yararlanmış, Kürdistan’ın pek çok yerinde devletin hakimiyetinden neredeyse eser bırakılmamıştı. Merkezi iktidar zaafiyete uğratılmıştı. Özellikle devlet denetiminin yitirilme noktasına gelindiği yerlerden başlanarak, inisiyatif ve denetimi yeniden tesis etmek üzere harekete geçme zamanının geldiğine karar verildi. Devletin karanlık ofislerinde hazırlanan kirli savaş planlarını 1 Kasım seçimlerinin hemen ardından devreye soktular. Ordusu, polisi, özel timleri, askeri ve ondan geri kalmayan sivil bürokrasisi, olağanüstü hal valileri, mevzuata uymamaları istenen kaymakamları, AKP iktidarının kapı kulu haline getirilen muhtarları, Esedullah timleri gibi paramiliter örgütleri ile hisımla Kürt halkının üzerine çullandılar.

Kürt halkı saldırıya, geçmişten beri Kürt hareketinin kalesi sayılan kentlerde özyönetim ilanları ile karşılık vermişti. Sermaye devleti de kirli savaşı öncelikle bu kentlerde yoğunlaştırdı. Bu kanlı ve karanlık savaş, '90'lı yıllardakinden pek çok bakımdan farklıydı. Başından itibaren Kürt halkına dönük bir toplu cezalandırma, bir toplu imha niteliği taşıdı. Dünyanın ve insanlığın gözü önünde akıl almaz kitlesel katliamlar gerçekleştirildi. Her yerde Hitler'in vahşetine rahmet okutan bir gözü dönmüştü hareket edildi. Özyönetim ilan edilen kentler yakıldı-yıkıldı, kısa sürede harabeye çevrildi. Yüzbinlerce insan göç etmek zorunda kaldı. Kanlı savaş daha da şiddetlenerek ve yeni yerlere taşınarak devam ediyor.

Ardı arkası kesilmeyen ve daha hedefli biçimde gerçekleştirilen bir diğer saldırı ise, özellikle özyönetim ilanlarının yapıldığı kentlerde belediyelerin kayyuma devredilmesi, kimi belediye başkanları ve meclis üyelerinin "Terör örgütü üyesi" ya da düpedüz "PKK üyesi" suçlaması ile tutuklanması oldu. Bunu, kimi

DBP eşbaşkanlarının, gazetecilerin, İHD çalışanlarının tutuklanması izledi. Son olarak "PKK üyesi" suçlaması ile DBP Eşbaşkanı Kamuran Yüksek tutuklandı.

Sıra şimdi de PKK üyeliği ya da destekçileri suçlaması ile kimi HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ve akabinde tıpkı '90'lardaki gibi yaka-paça ve zorla gözaltına alınıp, tutuklanmalarına gelmiştir.

DOKUNULMAZLIK SALDIRISI: KIRLI SAVAŞIN YENİ AŞAMASI

Kirli savaşın yeni bir aşamaya girdiğinin işareti olan dokunulmazlıkların kaldırılması saldırısı, hiç kuşkusuz öncelikle HDP'yi ve öne çıkan kimi milletvekillerini hedefliyor. Ne var ki, bu saldırı, sadece HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması, giderek bir bütün olarak HDP'nin parlamentonun dışına sürülmesi ile sınırlı değildir. Ayrıntılarından arındırıldığında görülecektir ki, bu saldırı ilk elden mevcut parlamenter sistemi askıya almayı, uzun denebilecek bir süredir, diktatör Erdoğan'ın deyimi ile "bekleme odasına alınmış" bulunan parlamentoyu devre dışı bırakmayı, ya da olduğu kadarıyla onu sadece ve sadece AKP iktidarı ve onun kanlı, kirli ve karanlık tüm icraatlarının örtüsü olan, son derece göstermelik bir aygıtı dönüştürmeyi de hedefleyen bir saldırıdır.

Özyönetim ilan yapılan kentlere dönük sokağa çıkma yasakları ve kuşatmalar, bu kentlerin harabeye çevrilmesi, buralarda yapılan katliamlar, bunların sonucu olan sürgünler-göçler, yerel yönetimlerin hiçe sayılması, belediye başkanlarının ve meclis üyelerinin tutuklanması, DBP eşbaşkanı da dahil Kürt poli-

tikacı ve gazetecilerinin tutuklanması ve nihayet gelinen yerde HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması girişimi; bunların tümü Kürt halkının kirli savaşa karşı sergilediği yiğitçe direnişe verilen bir cevaptır. Bunlar Kürt halkının direnme azmi ve iradesine yönelik saldırılardır. En kısa ve yalın bir ifade ile bir irade kırma operasyonudur. Bu saldırı ile Kürt halkının direnme iradesi kırılmak istenmektedir. Kürt halkından özyönetim biçiminde ortaya koyduğu iradeyi geri alması, eş deyişle devlete biat etmesi, yani teslim olması istenmektedir. Demek oluyor ki, bu saldırı dosdoğru Kürt halkının bugüne dek elde ettiği tüm kazanımları tasfiye etmeyi amaçlamaktadır.

Fakat öte yandan bu saldırı, gerçekte ve esas olarak AKP iktidarına ve her geçen gün daha da koyulaşan karanlık rejimine muhalif tüm toplumsal kesimlere dönük topyekûn savaşın parçasıdır. HDP'ye ve dokunulmazlığı kaldırılacak olan milletvekillerine dönük saldırı da bu genel saldırının bir parçasıdır.

TOPYEKÛN SAVAŞA KARŞI, TOPYEKÛN DİRENİŞ

Bugünkü öncelikli hedefi Kürt halkı olan savaş, aynı zamanda Türkiye'nin işçilerine, emekçilerine, ilerici ve devrimci güçlerine, aydın ve akademisyenlerine, ezilen mezhep ve inançlarına karşı sürdürülen bir savaştır. Çürümüş, çeteleşmiş, terör ve katliam aygıtına dönüşmüş sömürgeci sermaye devleti, tümünün ortak düşmanıdır. Öyleyse bu ortak düşmana karşı direniş de ortak olmalıdır. Türkiye, AKP iktidarı ve onun ebedi şefi Erdoğan'ın marifeti ile gitgide daha koyu bir karanlığa doğru sürükleniyor.

Türkiye kapitalizminin ve dinci gericiğin bu karanlığını, ancak ve ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile Kürt halkının devrimci kader birliği çizgisinde yükseltecekleri birleşik bir direniş dağıtabilir.

Keza Türkiye'de Kürt sorunu da dahil tüm demokratik sorunların gerçek ve kalıcı çözümünün adresi ne parlamentodur, ne de tümüyle bir oyalama ve aldatmacadan ibaret "çözüm süreci" manevraları ve bunun örtüsü olan müzakere masalarındır. Gerçek ve kalıcı çözüm, eş deyişle gerçek bir özgürlük ve eşitlik, merkezinde işçi sınıfının bulunduğu birleşik devrimci mücadeleyle ve kurulu sermaye düzenini aşan bir devrimle olanaklı hale gelecektir. Dinci-gerici AKP iktidarına ve sermaye devletine karşı, devrime dayalı mücadele çizgisi hem ulusal kendi kaderini tayin hakkının tanınmasını sağlamanın, hem bugüne kadarki kazanımları kalıcılaştırmanın, hem de gerçek özgürlük ve kurtuluşu koparıp almanın biricik yoludur.

Komünistler, HDP'ye ve HDP'li milletvekillerine dönük dokunulmazlık saldırısını, Kürt halkının *ulusal kendi kaderini tayin etme hakkına*, onun bugünkü ifadesine dönük bir saldırı olarak görmektelerdir. Bu düşünceden hareketle, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da kayıtsız ve koşulsuz biçimde Kürt halkının *ulusal kendi kaderini tayin etme hakkını* savunmaya devam edeceklerdir. Yine Kürt halkının Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik tüm kazanımları desteklemeye devam edecekler, bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya dönük tüm girişimlere karşı kayıtsız şartsız Kürt halkının yanında yer alacaklardır.

Dün Ensar, bugün Nizip!

Kapitalizmin “fıtrati”: Çocuk istismarı

Ensar Vakfı’nda yaşanan ve hükümetin tüm gücüyle üzerini örtmek için gayret sarf ettiği çocuk istismarı vakalarının “bir kerecik” olmadığı, mülteci kampında yaşananlarla bir kez daha ortaya çıktı. Suriye sınırına 50 kilometre uzaklıkta bulunan ve 14 bin Suriyeli mültecinin kaldığı, girişinde “Dünyada en çok mülteciye ev sahipliği yapan ülkeye hoş geldiniz!” yazan kampı, 23 Nisan’da Almanya Başbakanı Angela Merkel ve Başbakan Ahmet Davutoğlu ziyaret etmişti. Ayrıca başbakan yardımcılar Yalçın Akdoğan, Mehmet Şimşek, İçişleri Bakanı Efkân Ala ile Büyükşehir Belediyesi Başkanı Fatma Şahin de ziyarete eşlik ederek kampı övmüşler, Türkiye’nin “Kayserili pazarlığında” ne denli haklı olduğunu bir kez daha kamuoyuna duyurmuşlardı!

Ancak her ne kadar gözleri boyamaya çalışsalar da gerçekler inatçıdır. İçinde debelendikleri bataklık iğrenç sineklerini üretmeye ve bu sinekler insanlığın mide-sini bulandırmaya devam etmektedir.

“BİR KEREÇİK” Mİ YOKSA “FITRAT” MI?

Kapitalist sistem yarattığı çok yönlü sosyal, kültürel ve ekonomik sorunların bir sonucu ve kendisine karşı yükselebilecek her türden muhalif sesi bastırmanın bir aracı olarak bilinçli bir politika çerçevesinde toplumu çürütmekte ve dejenere etmektedir. Dinci gerici AKP iktidarının bu çürümeyi dinsel gericilikle birleştirerek derinleştirmesi olgusu ise son yılların artan çocuk istismarları, kadın cinayetleri vs. istatistiklerinde kendini göstermektedir. Kapitalist sistem kendi bataklığının yarattığı sinekleri ise beslemekte ve kollamaktadır. Zira sistem, onlarla beraber bir bütünü ifade etmektedir. Hatırlanacağı gibi Ensar Vakfı’nda onlarca çocuğun uğradığı tecavüzün gündeme yansması üzerine Aile Bakanı, hükümetle sıkı bağlar içerisinde çalışan dinci gerici Ensar Vakfı’nı kollayarak “bir kerecikten bir şey olmaz” demişti. Ancak çocuk istismarı kapitalist sistem içerisinde “bir kerecik” görünen bir vaka değil, Erdoğan’la özdeşleşen kelimeyi kullanmak gerekirse onun “fıtrat”ında var olan bir gerçektir. Yaşanan son olay bunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

HEP AYNI SENARYO: SUÇLU YAKALANDI, YAŞASIN KAPİTALİZM!

Sığınmacı kampında temizlik işçisi olarak çalışan E.E. isimli şahsın 8 ile 12

yaş arasındaki çocukları 3-5 TL karşılığında kandırarak cinsel istismarda bulunduğu gündeme yansıdığına, Ensar Vakfı’nda ortaya konulan senaryonun aynısı bir kez daha sergilendi. AFAD Nizip mülteci kampında yaşananlar tıpkı Ensar Vakfı’nda yaşanan çocuk istismarı gibi sadece “sapık çalışan”ın üzerine yıkılmaya çalışıldı. Ve yine yetkili kurumların, bakanlıkların ve doğrudan hükümetin sorumluluklarının üzerinden atlanılmaya ve hatta olayın üzeri kapatılmaya çalışılmaktadır.

Olaya daha yakından baktığımızda karşımıza başka gerçekler de çıkmaktadır. Nizip halkıyla yapılan röportajlarda mülteci kampında bulunan küçük kızların çevre illerde yaşayanlara para karşılığı kuma olarak satıldığının, Nizip Osmanlı Parkı’nda Suriyeli kadınlara göz göre göre fuhuş yaptırıldığının ve kampa alınan işçilerin ucuz emek gücü olarak çalıştırıldıklarının altı çizilmektedir. Nizip’te yediden yetmişe herkesin bildiği bu gerçekler, hükümetin yetkili mercilerinin gözetiminde ve bilgisinde gerçekleşmektedir.

Nizip’te yaşanan çocuk istismarı olayının arka planına biraz ışık tutması açısından, kapitalizmin “fıtrati”nda olan, ancak burjuva medyanın “skandal” başlıkları attığı gelişmelere madde madde göz attığımızda şöyle bir manzarayla kar-

şılaşmaktayız:

* İstismarın ortaya çıkmasının ardından tutulan bir tutanakta ortaya konulduğu üzere, kampta bulunan 85 kameradan 14’ü arızalı(!)dır ve tüm cinsel istismar vakaları arızalı kameraların olduğu bölgede gerçekleşmiştir(!)

* Cinsel istismara uğrayan çocuklardan 2’si çadır kentten ayrılmış ve bir daha geri dönmemiştir. AFAD bu çocukların akıbetleriyle ilgili bir açıklamada veya bir çalışmada bulunmamıştır. Çocukların “ölmüş olabileceği” söylenmiştir. İki çocuğun kayıp olması mülteci kampı yetkililerince “olağan” karşılanmaktadır(!)

* Cinsel istismara uğrayan 30 çocuğun ailesinden ancak sekizi şikayetçi olmuştur. Kampta kalan aileler güvencilerinden endişe duymaktadırlar. Kampta karşı karşıya kaldıkları yaşam koşulları ve baskılar mültecileri adeta köleleştirmiş durumdadır.

* Şikayet sonucu cinsel istismar olayı AFAD’ca öğrenildiğinde, sadece cinsel istismarı yapan şahsın görev yerinin değiştirilmesiyle yetinilmiştir!

* Şikayet sonucu açılan davaya müdahil olması için mahkemece tarafına defalarca istek gönderilmesine karşın davaya müdahil olmayan AFAD, olay gündeme yansırken davaya apar topar müdahil olmuştur.

* Cinsel istismar sonrasında kampı

gezmek isteyen milletvekillerine sadece belirli bir çadırı ziyaret edebilecekleri ifade edilmiştir!..

Olaya dair daha da uzatılabilecek bu liste, Nizip’te yaşanan cinsel istismarın “bir kerecik” olmadığını, aksine mültecilerin yaşamlarının adeta bir parçası olduğunu tüm açıklığıyla göstermektedir.

GERÇEKLER İNATÇIDIR!

Gerçekler inatçıdır! Dinci gerici iktidar sorumlusu olduğu çocuk istismarlarının üzerini örtmeye çalışsa da içine battığı pislik adeta paçalarından akmaktadır. Ne kadar çabalarsa çabalasın çocuk istismarlarının asıl sorumlusunun kendisi olduğunu gizleyememektedir.

Bu sistem çocuklara bir gelecek verememektedir, vermeyecektir. Topraklarından emperyalizmin bin bir oyunu ile koparılan mülteci çocuklar, bu topraklarda yaşayan milyonlarca çocukla aynı akıbeti paylaşmaktadır. Eğer ki ölü bedenleri sahillere vurmadıysa onları bu topraklarda açlık, tecavüz ve yine ölüm beklemektedir. Onların küçük bedenleri üzerinden siyaset yaparak pazarlıklar peşinde koşanlar ise bir şeyi unutmaktadırlar. Yarınlar bu minik ellerin öfkesiyle şekillenecektir. Ve bu yarınlarda kapitalizm denen bataklık, sinekleriyle beraber kurumaya yazgılıdır!

Yeni başbakan eski rota!

AKP 22 Mayıs'ta olağanüstü kongre ile yeni başkanını ve başbakanı seçecek. Öncesinde genel başkanlık için temayül yoklamaları yapılarak "genel başkan kim olsun" sorusu soruluyor. Sanki demokratik bir seçim yapılmış görünüşü vermeyi de ihmal etmiyorlar. Çeşitli isimler üzerinden yeni başbakanın kim olacağı tartışılrsa da herkesin hem fikir olduğu konu hangi isim gelirse gelsin Erdoğan'ın kuklası bir başbakan olacağıdır. "Demokrasi" vurgusunun sıkça dillere pelesenk edilip de tam tersi şekilde davranıldığı Erdoğan AKP'sinde işler böyle yürümektedir.

Erdoğan fiilen başkanlık sistemine geçtiğini sürekli belirtmekte, göstermektedir. Bunun önündeki prosedürleri hala kaldıramadığı için, "partili cumhurbaşkanlığı" gibi farklı formüller adı altında işlerini sürdürmekte kararlıdır. Bu nedenle kimin başbakan olacağı konusunun esasta hiçbir önemi yoktur. Aynı gerici çizginin hangi temsilcisi seçilirse seçilsin işçi ve emekçiler için değişen bir şey olmayacaktır. Rota bellidir; sermaye düzenine hizmet etmek!

AKP de tipik bir düzen partisi olarak çıkar çatışmalarının, kirli politikaların hakim olduğu bir partidir. Şimdiye dek Erdoğan, AKP içinde önde gelen çoğu ismi çizmekten çekinmemiştir. Düzen politikasının kaypak zemini içerisinde böylesi hamleleri daha çok göreceğiz.

Ancak değinilmesi gereken bir nokta şudur ki, dinci-gerici partinin politikalarından muzdarip kesimlerde AKP içinde yaşanan bu çatışmalar yoluyla bir beklenti oluşturulmasıdır. Bunda, Erdoğan tarafından yaratılan küskünlerden medet uman sığ liberal kafaların yönlendirilmesi de etkili olmaktadır. Son olarak Davutoğlu'nun "mağduriyeti" üzerinden böylesi tartışmaların yürütüldüğünü gördük. Benzer şekilde Erdoğan'a kafa tutan bir başbakan olsa sanki sorunlar çözülecek, bir şeyler değişecekmiş gibi bir hava yaratılmak isteniyor.

Kimin başbakan olacağı konusunun esasta hiçbir önemi yoktur. Aynı gerici çizginin hangi temsilcisi seçilirse seçilsin işçi ve emekçiler için değişen bir şey olmayacaktır. Rota bellidir; sermaye düzenine hizmet etmek!

Geriye bakıldığında 13 yıllık AKP dönemlerinde kendi içinde değişimler çok olmuştur. Dünün dostları bugünün düşmanları olan pek çok isim geldi geçti. Ancak ne sermayeye hizmette, ne emperyalizme uşaklıkta ne de gerici saldırılarda bir değişme oldu, olmayacaktır da.

Erdoğan bugün kişiselleşmiş bir hükümlerlik peşinde koşsa da beslediği zemin kurulu kapitalist düzendir. O bu düzenin bir temsilcisi, yürütücüsüdür. Onun ipi kurulu düzene bağlıdır. Bu nedenle kurulu düzeni hedef alan bir mücadele verilmesi gerekmektedir. Bugün yaşanan sorunların, sömürünün, katliam-

ların, yoksulluğun, adaletsizliklerin tek sorumlusunu Erdoğan ve onun hırslarından ibaretmiş gibi göstermek sadece sermaye düzeninin işine yaramaktadır.

İşçi ve emekçilerin örgütlü gücü açığa çıkartılmadığı, bu temelde devrimci bir sınıf hareketi yaratılmadığı süreçte isimler değişse de bu sömürü düzeni değişmeyecektir. O nedenle yapılması gereken kurulu düzene karşı devrimci sınıf mücadelesini örmektir.

sermayenin çıkarlarına göre olacak. Sosyal yıkım saldırıları hız kazanacak. Çünkü sermaye hızlı bir şekilde krizi emekçilere fatura etmek istiyor. Görünürde, hatta sadece söylemde, farklı şeyler ortaya konsa bile, pratik olarak sosyal yıkım saldırıları hızlanacak. BES'te yapılan yeni düzenleme, saldırının hızlanacağını somut olarak gösteriyor.

İşçi ve emekçiler örgütlenip, kapitalizme karşı mücadele etmediği sürece, değil başbakanın isminin değişmesi, hükümet değişse bile, emekçilerin yaşamında değişen hiçbir şey olmayacak. İşçi, emekçiler lehine küçük bir değişiklik olacaksa bile, bu ancak sermayeye karşı mücadele edilerek sağlanabilir

22 Mayıs'ta başbakanın adı dışında değişen bir şey olmayacak

Ahmet Davutoğlu Tayyip Erdoğan'la görüşüp, 22 Mayıs'ta genel kurul kararı alındıktan sonra fiilen başbakanlığı bıraktı. İşçi ve emekçilerin lehine bir yasa çıkacak olsaydı kesinlikle başbakan fiili olarak görevi bıraktığı için bu yasa çıkmazdı. Ne var ki işçi, emekçilerin lehine değil de açık bir saldırı niteliği taşıyan yasalar hız kesmeden çıkıyor. Bireysel Emeklilik Sistemi'nde (BES) olduğu gibi

"Mevcut BES'e göre sisteme dahil olmak zorunlu değilken, yeni düzenlemeye göre ilk 6 ay boyunca sistem 45 yaşının altındaki tüm çalışanlar için zorunlu olacak. Ayrıca bu süreçte de her ay yapılacak 100 liralık kesinti bireysel emeklilik için ayrılan ilgili fona aktarılacak." (Kızıl Bayrak 16 Mayıs 2016)

Bu durum aynı zamanda ne 22 Mayıs'a kadar ne de 22 Mayıs'tan sonra, işçi, emekçiler için hiçbir şeyin değişmeyeceğini net olarak gösteriyor.

22 Mayıs'ta Yeni Şafak yazarı Abdülkadir Selvi'nin söylediği "3B" devreye girecek; Binali Yıldırım, Berat Albayrak, Bekir Bozdağ. Şu an Binali Yıldırım'ın ismi biraz daha öne çıkıyor. 3B Erdoğan'ın emirleri olabilir. Ancak Erdoğan

da, bazen agresif söylemleri olsa da, sonuçta sermayenin emirleri. Sermaye adına sözcülük, yasama, yürütme her şeyi fazlasıyla yapıyorlar. Davutoğlu da aynı kategoride bir politikacı. Sermayeye hizmet konusunda 3B'den aşağı kalır bir yanı yok. Keza Erdoğan'a hizmet konusunda da aynı şey söz konusu.

Bu temelde bakıldığında 22 Mayıs'ta ne değişecek?

Başbakanın ismi kesin değişecek. Kirli savaş politikası 22 Mayıs'tan önce ne ise aynen kalacak. Değişiklik olursa bile bu, başbakanın kim olduğuna göre değil,

Dokunulmazlık tartışmaları üzerine...

Milletvekillerinin dokunulmazlıkları konusu burjuva siyaset alanında dönem dönem gündeme getirilen bir tartışma. Yolsuzluğun, soygunculuğun bininin bir para olduğu bu düzende başka türlü de beklenemezdi. Yakın geçmişte bakıldığında özellikle CHP ve HDP'nin %10'luk seçim barajını ve milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını hem seçim programlarında hem de alanlarda ve TV ekranlarında dile getirdiklerini görüyoruz. Bu iki gündemi yakın zamana kadar AKP üzerinde baskı ve teşhir unsuru olarak kullanıyorlardı.

Sözde "çözüm süreci" döneminde seçim barajının tamamen ya da kısmen kaldırılması AKP dahil tüm partilerin gündemindeydi. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları sonrası milletvekillerinin dokunulmazlığı konusu toplumun tüm unsurları nezdinde tartışılmaya başlandı.

Ancak bugün dokunulmazlıklar tartışması yakın geçmiştekenden çok daha farklı bir noktada sürüyor. Türk sermaye devleti "çözüm süreci" boyunca Kürt halkına karşı "buzdolabına sakladığı savaşı" 7 Haziran sonrası tekrar yürürlüğe koydu. Şehirler bombalanıyor, sokak ortasında insanlar katlediliyor; gericilik, baskı ve savaş politikaları palazlanıyor. Bu toplam savaş politikasının bir parçası olarak Kürt halkının meclisteki siyasal temsilcisi olan HDP de meclisten atılarak milyonlarca insanın siyasal iradesi yok sayılmak isteniyor. Bu konuda AKP, CHP ve MHP mutabakata varmış bulunmakta. Bu üç sermaye partisi burjuvazinin ahırı

olan mecliste her ne kadar birbirlerine karşıymış gibi bir tiyatro oynasalar da şovenizm çizgisinde Kürt halkına karşı birleşmiş durumdadır. Hepsi de hem sokakta Kürt halkına karşı yürütülen imha ve inkar savaşında, hem de siyasal arenada yürütülen ırkçı gerici politikalarda birlik içindeler.

Görünen o ki HDP'li vekilleri hedef alan dokunulmazlık yasa tasarısı kısa bir süre içerisinde meclisten geçirilecek. Sürecin bu noktaya getirilmesi düzen ge-

riciliğinden her zaman beklenebilecek bir hamleydi. Fakat bunun yanı sıra gerici düzen gerçekliğine gözünü kapayan, bu düzen içinde demokratik siyaset-demokratik Türkiye nidalarıyla ütopyadan ütopyaya sürüklenen, Haziran Direnişi'yle arasına mesafe koyan, 17-25 Aralık'ı devlet tahammülleri çizgisinde bir eleştiriyle geçiştiren Kürt hareketinin siyasal çizgisi de pay sahibidir. "Türkiyelileşiyoruz" denilerek İslami ortak değerlerden bahsedilenler, Çanakkale kardeşliği diyerek

bildiriler okuyanlar, mitinglerinde Türk sermaye devletinin bayrağını asanlar, bugün işgal altındaki Cizre'ye, Sur'a, Nusaybin'e ve diğer Kürt illerindeki enkazların üstüne hangi bayrağın dikildiğine dikkatle bakmalılar.

Bakmalılar ki gerçek barışın, eşitliğin, kardeşliğin Türk sermaye devletiyle uzlaşarak değil, işçi-emekçilerle yürütülecek birleşik devrim ve sosyalizm mücadelesiyle geleceğini görmeliler.

ÇUKUROVA'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Kan dökme geleneği

Bugünlerde gündemi işgal eden konulardan biri olan "kan dökme" tartışması, biz işçi-emekçi ve devrimcilerin gündemidir. Bu tartışmalar bizlerin üzerinden dönüyor, yani kanı dökülenlerin üzerinden. Nasıl ki mülteciler için alçaltıcı bir pazarlık tartışması yaşandıysa, şimdi de katledilenlerin üzerinden alçakça bir tartışma dönüyor. Olay, hangi taraf daha az katil yarısına döndü.

CHP çıkıyor ve diyor ki, "Böyle bir başkanlık sistemini kan dökmeden bu ülkede gerçekleştiremezsiniz." Sonra da ekliyor: "Kan dökmek bizim geleneğimizde yok, sizin geleneğinizde var." Peki o zaman sormazlar mı; Dersim katliamı, Maraş, Çorum, Sivas katliamları yapıncı iktidarda kim vardı? Deniz Gezmişler'in idam kararına CHP de evet oyu kullanmadı mı? Daha yakın bir ta-

rihten örnek verecek olursak, Suriye savaşı için savaş tezkeresini onaylayan CHP, Kürdistan'da sürmekte olan savaşa sessiz kalmıyor mu? Kılıçdaroğlu hangi gelenekten bahsediyor? Tarih sayfaları gerçeğin ne olduğunu yazıyor. Bugüne kadar katledilen insanların hesabını bile vermemiş bir parti, bir de kalkmış "temiz" geleneğinden bahsediyor. Bunca yaşanmışlıklar üzerine bu kadar rahat konuşmak kapitalist düzenin ikiyüzlülüğüdür. İşçi cinayetleri, kadın cinayetleri, devrimcilerin, yurtseverlerin katledilmesi, bu düzenin katliamcı geleneğini gözler önüne sermeye yeter.

AKP şefi Erdoğan da cevapta gecikmiyor: "Kandan beslenen birileri varsa 1960'ta Menderes'in ve iki arkadaşının idamına zemin hazırlayan CHP zihniyetidir. Siz kimi aldatıyorsunuz?"

Asıl siz kimi aldatıyorsunuz? Şu an sürmekte olan kirli savaş, Kürdistan'da yüzlerce can aldı ve almaya devam ediyor. Sadece Cizre'de onlarca yanmış ceset çıktı bodrumlardan. Reyhanlı, Roboski, Suruç, Ankara tren garı katliamlarına imza atmış olanlar da yine CHP gibi ikiyüzlülükle konuşuyorlar. Soma'da 300'den fazla işçi katledildi. İşçi cinayetleri hiç durmuyor. Haberleri üçüncü sayfada çıkan yüzlerce kadın katledildi, her gün bir yenisi ekleniyor. Kilis'ten her gün ölüm haberleri geliyor. Göçmenler ölümüne sürükleniyor. Suriye savaşında milyonlarca insanın katledilmesinde rol oynayanlar çıkmış, "kimi aldatıyorsunuz" diye soruyor.

Gerçekte aldatılmak istenen işçi ve emekçilerdir. Katliam, cinayet, kan dökücülük Türk sermaye devletinin tarih-

sel karakteridir. Sorun ne tek başına CHP ne tek başına AKP'dir. Cani olan bir bütün olarak kapitalist düzenin kendisidir, dolayısıyla iktidardaki sınıfın toplamıdır. Bu partiler de bu düzenin devamlılığını sağlamaya yarayan kan dökücülerdir. Hiçbiri temiz değildir. Hepsinin elinden bizlerin kanı akıyor.

Gelinen yerde polis rejimine dönmüş bir ülkede yaşıyoruz. Her gün ölüm haberleri ile uyanıyoruz, sokaklarda korkarak yürüyoruz. Sahte tartışmaların pusu içinde işçi sınıfını hedefleyen saldırı paketleri geçiriyorlar meclisten. Gençlik gelecek kaygısıyla yaşıyor. Böyle bir düzende iktidardakiler nasıl ki rahatlıkla kan dökme üzerinden konuşabiliyorlarsa, bizler de aynı rahatlık ile onları döktükleri kanda boğacağımızı söylüyoruz. Bu düzeni yıkacak ve sosyalizmi kuracağız!

MERSİN'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Metal fabrikalarında işçi kıyımı sürüyor!

MESS ve sendikal saltanatı yıkmak için birliğe, direnişe!

O. Ekim

Büyük ve orta ölçekli bir dizi fabrikada yaşanan kitlesel işçi kıyımları son haftalarda temel bir gündem olarak öne çıkıyor. İşten atmaların büyük oranda Türk Metal Sendikası'nın bulunduğu metal fabrikalarında yaşanması ve metal fırtınaya katılan işçi bölüklerini hedefliyor olması, sorunu genel bir işten atma saldırısından daha bir önemli kılıyor.

İŞÇİ KIIYIMI SINIFIN DİRENME İRADESİNİ HEDEFLİYOR!

Kapitalist kriz süreçlerinde işten atma saldırılarını yoğun olarak yaşamaktadır. Burjuvazinin krizin faturasını işçi sınıfına ödetme, üretim maliyetlerini düşürme, daha az işçi ile daha çok işi yapabilme politikası; işçi kıyımlarının arka planını oluşturmaktadır. Tüm bunlara sermaye devletinin işçi kıyımlarının önündeki engelleri kaldıran düzenlemelerini eklemek gerekiyor.

İşçi kıyımının öne çıkan bir diğer boyutunu ise, sermayenin işçi sınıfının direnme iradesini kırmaya dönük politikaları oluşturuyor. Güncel olarak metal fabrikalarında yaşanan kitlesel işten atmaların gerisinde işte tam da böyle bir amaç yer alıyor. Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz yıl metal sektöründe sermayenin koç başı olan MESS'i ve Türk Metal çetesini sarsan eylem ve direnişler yaşanmıştı. Metal işçileri üzerlerindeki ölü toprağını güçlü bir çıkış ile atmış, tüm deneyimsizliğine ve birikimsizliğine rağmen işçi sınıfının öz gücüne yaslandığında neler yapabileceğini sınıf bölüklerine göstermişti. Sermayeyi ve onun uzantısı olan sendikal bürokrasiyi çaresiz bırakarak, geleceğin sert mücadeleleri için önemli kazanımlar ve deneyimler yaratmıştı.

Bugün metal fabrikalarını hedefleyen kitlesel işçi kıyımının gerisinde esas

olarak Metal Fırtına'nın deneyimini yaşamış işçi iradesinin kırılması isteği yatmaktadır. Fırtınayı tetikleyen çok yönlü hoşnutsuzluk yerli yerinde duruyorken, sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar aralıksız olarak hayata geçiriliyorken; Metal Fırtına deneyimini yaşamış olan işçi bölükleri sermaye açısından bir tehdit olarak görülüyor. Bu nedenle Metal Fırtına'nın deneyim ve birikimine sahip olan işçi bölüklerini tasfiye ederek, yeni dönemde gelişebilecek hareketliliğe karşı şimdiden önlem almak istiyor. Özetle sermaye, işten atma saldırısıyla Metal Fırtınasının izini fabrikalardan kazımaya çalışmaktadır.

TÜRK METAL 2017 TİS SÜRECİNE HAZIRLANIYOR!

Varlığını sermaye ile kurduğu bağı borçlu olan ve bu nedenle gündelik pratiğini sermayenin politikaları üzerinden belirleyen Türk Metal Sendikası da 2017'de gerçekleşecek olan Metal TİS sürecine hazırlanıyor. MESS-Türk Metal saltanatını sarsan fırtınanın fabrikalardaki etkisi sürerken, sermayenin ve iş-

birlikçilerinin hareketin geri çekilmesini fırsata çevirmeye çalıştığı açık. Metal Fırtına'nın gücü karşısında çaresizce "demokrasi" vb. açıklamalar yapan Türk Metal Sendikası, işten çıkarmaların yoğunlaştığı şu sıralarda sermayedarların kendilerine biçtiği uğursuz misyonu yerine getirmek için hummalı bir şekilde çalışıyor. Örgütlü olduğu fabrikalarda yaşanan saldırılara karşı en ufak bir müdahalede bulunmak şöyle dursun, bizzat bu saldırıların uygulayıcısı olarak hareket ediyor, saldırılar karşısında gelişebilecek tepkiyi pasifize etmek için elinden geleni yapıyor.

Metal işçilerinin görkemli ayağa kalkışını boş gözlerle izleyen, uygun fırsatını bulduğunda ise üye kaydı yapmak için kolları sıvayan Birleşik Metal-İş bürokratları ise, Renault'da yaşanan işten atma saldırısında kendi üyelerine dahi sahip çıkamamış basiretsizliğini ortaya koymuştu. Birleşik Metal-İş Sendikası, yasalıcı-icazetçi çizgisiyle metal işçilerini hedef alan kitlesel işten atma saldırısı karşısında hiçbir şey yapamayacağını bu deneyim üzerinden göstermiş oldu. Sermaye ve Türk Metal attıkları her adımda

2017 hazırlığı yaparken, Birleşik Metal İş Sendikası bekleme tutumunu sürdürüyor, yetki tespiti ve masa başı pazarlık anlayışıyla sermayenin elini güçlendiren uğusuz rolünü oynamaya devam ediyor.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞE, DİRENİŞE!

İşten atma saldırısına karşı metal işçilerinin taban iradesi, bu irade üzerinden şekillenecek birliği tek çıkış yoludur. Hatırlanacağı üzere Renault işçilerinin iki işçinin işten atılması karşısında gerçekleştirdiği fiili grev Metal Fırtına'nın önemli bir dönemeci olmuştu. Metal Fırtına'nın dinamizmini güçlendiren, işten atmalara karşı mücadele yolunu gösteren, birçok fabrikada hareketin yayılmasını tetikleyen bu tutum bugüne de örnek teşkil etmektedir. Zira işten atmaların önüne Metal Fırtına ruhuyla mücadele ederek geçilebilir.

MESS ve Türk Metal önümüzdeki dönem için hazırlıklarını yoğunlaştırırken, Birleşik Metal ve Çelik-İş ortalarında gözüküyorken, metal işçileri kendi kaderini kendi eline alarak yeni fırtınalara hazırlanmalıdır.

DİSK-AR: İŞSİZLİK DÜŞMÜYOR, ARTIYOR

DİSK-AR, TÜİK tarafından açıklanan İlgücü Anketi Ocak 2016 dönem sonuçlarına ilişkin değerlendirmelerde bulundu. İşsizlik oranının "düştüğü" yolundaki verilerin bir aldatmaca ile sağlandığına vurgu yapan DİSK-AR, resmi işsizlik oranının yüzde 12,4'e yükseldiğini, geniş tanımlı işsizlik oranının ise yüzde 23,6 olduğuna dikkat çekti.

TÜİK 2016 Ocak, Şubat ve Mart dö-

neminin işsizlik rakamlarını açıkladı. Buna göre geçtiğimiz yılın aynı dönemine göre 0,2 puan düşen işsizlik oranının yüzde 11,1 olduğu öne sürülmüştü.

DİSK-AR; Toplum Yararına Çalışma Programı (TYÇP) ile normalde işsiz olan yaklaşık 380 bin kişinin "istihdam ediliyor" gösterilmesiyle işsizlik gerçeğinin çarpıtıldığının altını çizdi. 2015 yılında sınırlı sayıda bu kapsamda "çalışan" bu-

lunurken, 2016 Ocak itibarıyla bu sayının 380 bin olduğu dile getirildi.

TYÇP'nin amacını "istihdamında zorluk çekilen işsizlerin çalışma alışkanlık ve disiplininden uzaklaşmalarını engellenmesi" olarak gösteren Türk sermaye devleti, bu kapsamda işçi haklarından yoksun bırakarak 380 bin kişiyi köle gibi sömürürken, aynı zamanda da işsizlik verilerini çarpıtmış oluyor.

DİSK-AR; bu kesimin işsiz sayılması durumunda 2016' ilk çeyreğinde işsizlik oranının geçtiğimiz yılın aynı dönemine

göre 1,3 puan yükselerek 12,4'e çıkacağını vurguladı.

GENİŞ TANIMLI İŞSİZLİK YÜZDE 23,6

İşsizlik sorununun gerçek boyutunu ise geniş tanımlı işsizlik oranı yansıtıyor. Resmi işsizlik verilerine dahil edilmeyen; iş aramayan işsizler, işinden memnun olmayan ve çaresizlik sonucunda kısa süreli, geçici işlerde çalışanlarla birlikte geniş tanımlı işsizlik oranı ise yüzde 23,6 oldu.

MİB MYK Mayıs Ayı Toplantısı...

Metal Fırtına'nın yolundan geleceğe hazırlanıyoruz!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) olarak Mayıs ayı toplantısını gerçekleştirdik. Toplantımızın gündemini başta 1 Mayıs, kiralık işçilik yasası, Metal Fırtına'nın yıldönümü, 2017 grup sözleşmesi, yayınlar olmak üzere bir dizi başlık oluşturdu.

Bu gündeme bağlı olarak yapılan değerlendirme ve kararları başlıklar halinde özetlemek istiyoruz.

1 MAYIS:

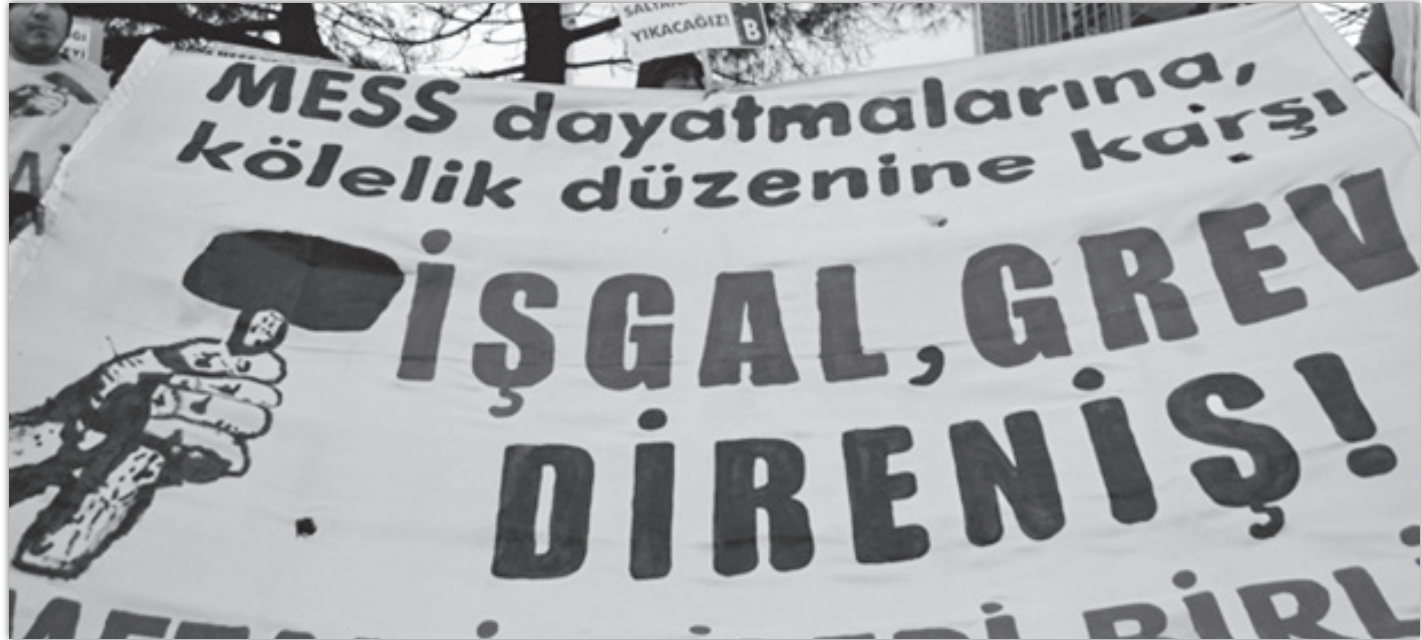
İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs bu yıl oldukça sönük geçti. Son dönemde yaşanan bombalı saldırılarla yaratılan korku atmosferini de iyi kullanan sermaye ve işbirlikçi sendikalar, bu tabloyu hazırlamak için elbirliği yaptılar. Türk-İş Çanakkale'de, Hak-İş Sakarya'da soluğu aldı. Böylelikle 1 Mayıs'ta sermayeye karşı işçi sınıfının birliğini ve dayanışmasını göstermek derdinde olmayanlar, aksine bu birlik ve dayanışmanın düşmanları "vatan, millet, Sakarya" edebiyatıyla işçi sınıfını iyice güçten düşürmek, 1 Mayıs düşüncesi ve ruhunu karartmak için seferber oldular.

Öte yandan bu yılın 1 Mayıs'ında bir diğer ayrışma da Taksim merkezli olarak yaşandı. 1 Mayıs alanı olan, sınıf mücadelesinde irade ve kararlılığın simgesi olan Taksim yerine hükümetin gösterdiği Bakırköy'de ruhsuz bir 1 Mayıs yapma tercihinde bulunan DİSK yönetimi böylelikle iradesizliğini ve takatsizliğini bir kez daha göstermiş oldu.

Ancak tüm bu sendikalar cephesinden gerçekleştirilen 1 Mayıslar içerik bakımından olduğu gibi işçilerin katılımı bakımından da oldukça zayıf geçti. İşçi sınıfı böylesi 1 Mayıslar'a itibar göstermedi. Sendika beylerinin nutuk attığı seremonik ve içi boş kutlamalardan uzak durdu. Böylelikle aynı zamanda bu sendika beylerinin arkasından gitmeyeceğini göstermiş oldu.

Öte yandan her şeye rağmen bir dizi kentte, tüm olumsuz koşullara ve engellere rağmen işçilerin sınırlı olmakla birlikte 1 Mayıs alanlarına çıktığına tanık olduk. Mevcut koşullarda bu çıkışı yine de anlamlı ve değerli görüyoruz.

Fakat öte yandan tüm bu gerçekler yaşanan 1 Mayıs'ın sönük ve her bakımdan zayıf tablosunu değiştirmede. İşçi sınıfı ağır saldırılar altındayken, ülke ve bölgemiz emperyalistler ve işbirlikçileri aracılığıyla kan gölüne dönmüşken kendi sözünü söylemeli, gücünü göstermeliydi. Ne yazık ki bu olamamıştır, bu da doğal

olarak önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin geleceğini etkileyecek, sermayeyi ve işbirlikçilerini saldırganlıkta daha da pervasızlaştıracaktır.

Öte yandan belirtmek gerekir ki, bu 1 Mayıs tablosu asla mevcut sınıf mücadelesinin düzeyini ve dinamiklerini yansıtmamaktadır. İşçi sınıfımız bu kadar geri ve dağınık değildir, bu kadar boynu bükük değildir. Aksine hareket ve mücadele halindedir. Fakat 1 Mayıs tablosu gösteriyor ki, birleşmekte, bir sınıf gibi hareket etmekte hala büyük gerilikler söz konusudur. Önümüzdeki dönem özellikle bu konu üzerinde yoğunlaşmak, bu bakımdan mesafe almak şarttır.

KIRALIK İŞÇİLİK YASASI VE DİĞER SALDIRILAR:

Modern kölelik pazarları oluşturup sermayeye sınırsızca sömürme olanağı sağlayan kiralık işçilik yasasının hemen 1 Mayıs'ın ardından geçmesi son derece anlamlıdır. İşçi sınıfı cephesinden böylesine sönük ve zayıf bir 1 Mayıs tablosu karşısında hiç kuşku yok ki, sermaye ve uşakları cesaretlenmiş, bu ağır kölelik yasasını geçirmeye cüret edebilmişlerdir. Aksi halde bu kadar rahat olamazlardı.

Kiralık işçi yasasının geçmesi bir kez daha sendika ağalarının ne denli büyük bir ihanet içerisinde olduğunu kanıtlamıştır. Şu çok açık ki Türk Metal'in başında olduğu Türk-İş ile Hak-İş bu süreçte açık bir ihanet pozisyonunda olmuşlardır.

Yasaya karşı muhalefet eden DİSK yönetiminin bu muhalefeti ise göstermelik olmanın ötesine geçmemiştir. Hem takatsiz hem de fazlasını yapma

iradesine sahip olmayan DİSK yöneticileri, bu saldırı yasası karşısında basın açıklamalarıyla yetinmişlerdir. Kuşkusuz bu tutumları lafa gelince mangalda kül bırakmayan bu bürokratların, ne denli aciz ve sınıf mücadelesinden uzak olduğunu bir kez daha teyit etmiştir. Kuşkusuz sendikaların ve yönetimlerinin bu durumları şaşırtıcı değildir. Hep bildiğimiz, gördüğümüz, tanık olduğumuz gerçekler bir de bu vesileyle görülmüştür hepsi o kadar.

Bizce asıl sorun işçi sınıfının bu bürokratlara rağmen anlamlı bir mücadele verememiş olmasıdır. Çünkü artık Metal Fırtına'dan bu yana olduğu gibi işçi sınıfı ne yapacaksa, nasıl bir mücadele verecekse bu ancak kendi emeğiyle olacak. Kendi birliği, kendi örgütlülüğü, kendi öncüleriyle olacak.

İşte bu bakımdan ortaya konulan çaba maalesef yetersizdir.

MİB olarak kendi cephemizden, işçi sınıfımızı uyarmak, örgütlemek ve harekete geçirmek yönünde yetersiz kaldığımızı kabul ediyoruz.

MYK toplantısında bu yetersizlikler üzerinde durulmuştur.

Kiralık işçilik yasası geçmiş olmakla birlikte bu mücadelenin bittiği anlamına gelmiyor. Öte yandan da bu yasanın akabinde kıdem tazminatı gibi başka saldırı gündemleri var. Bu gerçeklerden hareket eden MYK, önümüzdeki günlerde bu saldırı başlıklarını ele alan yoğun bir çalışma yürütmeyi planlamıştır. İmza masaları, toplantılar, eylemler bu çalışma planı içerisinde yer almaktadır.

Bu çerçevede mücadelenin genel grev-genel direniş perspektifiyle veril-

mesi gerektiği konusunda düşünce birliğine varılmıştır. Çünkü bu saldırılara karşı koymanın başka yolu yoktur. Birliğimiz genel grev-genel direniş düşüncesini işçi sınıfımız içerisinde yaymayı, bu düşüncüyü örgütlemeyi görev saymaktadır.

METAL FIRTINA'NIN YILDÖNÜMÜ:

Birinci yılını dolduran şanlı Metal Fırtına'nın yıldönümündeyiz. Türkiye işçi sınıfı tarihine altın harflerle yazdığımız bu direnişin yıldönümünde, bu büyük fırtınanın en önünde yürüyen onurlu işçi kardeşlerimizi, yoldaşlarımızı ve onun binlerce sayısız neferini selamlıyoruz.

Metal Fırtına aradan geçen zamana rağmen yarattığı değerler, ruh ve heyecanıyla başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfının beyninde ve yüreğinde yaşamaya devam ediyor. Fırtınanın dinmesi asla yanıltıcı değildir. Metal Fırtınası işçi sınıfımızın tarihinde yeni bir dönemi açmıştır. Sermayenin hükümlerine, sendika bürokratlarının saltanatına büyük bir meydan okuma olarak belleklere kazanmıştır. Metal Fırtına satılık sendika bürokratlarına olduğu kadar sermaye ve iktidardan icazet alarak sendikacılık yapan, böylelikle işçi sınıfını sürdürenlere karşı cüretli bir çıkiştır.

Metal Fırtına her şeyden önce üretkenlerin yöneteceğini, birlik olduklarında nasıl büyük bir güç olabileceklerini göstermiştir. "Hak yoksa üretim de yok!" bilinci ve ruhudur. "Arkadaşım yoksa üretim de yok!" diyerek sınıf birliğinin ve değerlerinin simgesidir.

İşte tüm bu yönleriyle Metal Fırtına'nın işçi sınıfımızın beyninde ve ruhunda yaşatılması, canlı tutulması ve

her günkü mücadelesinde kılavuz olarak okunması şarttır. Elbette dersleriyle donanarak, daha güçlü olmak, bu kurulu düzeni yerle bir edebilmek için...

MYK, yıldönümünde metal fırtınayı hatırlamak, tartışmak, bilince çıkarmak, onun ışığını yaymak üzere çaba gösterecek, etkinlikler gerçekleştirecektir. Öte yandan ise birinci yıldönümü vesilesiyle fırtınanın canlı tarihini belgelemek, işçi kardeşlerimizin elinde gerçek bir kılavuz haline getirmek üzere planlanan kitap hazırlıkları hızlandırılacaktır. Toplantımızda kitapla ilgili olarak yeni bir planlama yapılmış, işbölümüne gidilmiştir.

2017'YE HAZIRLIK:

Bugün grup işyerlerinde halihazırda hala zaman olmakla birlikte 2017 sürecine hazırlık en önemli gündemlerin başında geliyor. MYK bu çerçevede daha önce çerçevesi çizilen planı gözden geçirmiştir. 2016'nın Eylül ayında yoğunlaşmak üzere çalışmalar hızlandırılacaktır. Sempozyum etkinliği ile birlikte kullanılmaya başlanacak araçlar zaman geçmeden devreye sokulacaktır.

2017'ye giderken daha önce MESS'ten ayrılan fabrikalarda sonbaharda başlayacak olan grup sözleşmesi ise gerçek bir sınav olacaktır. Birleşik Metal-İş'in yetkili olduğu bu fabrikalarda sürecin en iyi biçimde tamamlanması, Renault başta olmak üzere bir dizi fabrikadaki mücadelenin gidişatını belirleyecektir. Bunun için bu grup sözleşmesini önemsemek, bugünden hazırlanmak, olası yalpalamalara karşı fabrikalardan doğru işçi arkadaşlarımızı hazırlamak görevimizdir. MYK'da bu konuda ayrıntılı tartışmalar ve planlamalar yapılmıştır.

YAYINLAR:

Bu başlık altında sosyal medya sayfamız ve bültenimiz üzerine tartışmalar yaptık, eksiklikler ve planlamaları gözden geçirdik.

Bültenimizin Haziran sayısı için yazılı katkılarının 25 Mayıs tarihine kadar iletilmesi gerekmektedir.

Sıcak bir sonbahara doğru ilerlerken yaz dönemini her bakımdan hazırlıklı, her bakımdan güçlü, her bakımdan donanımlı bir MİB'i yaratmak hedefiyle değerlendirelim. Değerlendirelim ki metal işçisinin kalesi MİB daha sağlam, daha yıkılmaz olsun.

Sermaye ve işbirlikçilerine karşı mücadelemizi fırtınadaki cüret ve güçle verelim. Fırtınanın sert ve güzel rüzgarına sırtımızı verelim, yüklenelim! Yüklenelim ki hep birlikte güzel günler görelim. Bu duygularla tüm mücadele yoldaşlarımıza ve işçi kardeşlerimize selamlarımızı gönderiyoruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
18 Mayıs 2016

Asıl suçlu kim?

Bu meclis, bu hükümet, bu düzenin partileri bizler için değil patronlar için çalışıyor. Bizlerinse sadece nasırlı elleri var. Gördüğümüz bütün zenginlikleri yaratanlar bizleriz. Markaları marka yapanlar bizleriz. Biz işçiler mücadele tarihimize bakarsak aslında şu an inanmayacağımız şeyleri başardığımızı görürüz.

Neredeyse her gün iş "kazası" ya da işçi ölümü haberleriyle güne başlıyoruz. Ya bir madende göçük altında kalan işçilerin haberini alıyoruz. Ya metrelerce yükseklikteki inşaattan yere çakılan işçi kardeşimizin ölüm haberi geliyor. Fabrikada alınmayan önlemlerden dolayı, vücudunun bir parçasını kaybeden işçi kardeşimizin haberi basına yansıyor. Bazen de kırık dökük servis araçlarında, işe giden işçi kardeşlerimizin "kaza" sonucu katledildiğini duyuyoruz.

Bütün bunların nedeniyse aslında apaçık ortada. Sırf daha fazla kâr elde etmek isteyen patronlar, alınması gereken önlemleri almadıkları için bunlar yaşıyor. Bu durumun en somut örneği; yaşam odası olmadığı için Soma'da katledilen 301 madenci kardeşimizdir.

Fakat hâl böyleyken iş cinayetlerinin faturası yine biz işçilere kesilir. Kaza ya da iş cinayeti yaşandıktan sonra alınmayan önlemler alınmış gibi gösterilir. Canlar yitirdikten sonra göstermelik olarak bütün eksiklikler tamamlanır. Sonra biz işçilere baskı yaparlar dava açmayalım diye. Susmamız istenir bizden. Yani sonuçta biz suçlu duruma düşeriz.

İstanbul'da Haliç Kongre Merkezi'nde 8.'si düzenlenen Uluslararası İş Sağlığı ve Güvenliği Konferansı'nda konuşan Cum-

hurbaşkanı Erdoğan'ın sözleri iş cinayeti konusunda devletin de sermayenin arkasında olduğunu gözler önüne serdi: "İş kazalarının azaltılması, can kayıplarının önüne geçebilmek için öncelikle kendimizi düzeltmeli, insanı merkeze alan bir anlayışa geçmeliyiz. Sadece hükümetin ve işverenlerin hassasiyet göstermesiyle çözülebilecek bir durum değildir. İşçilerin de bu konuda hassasiyet göstermesi gerekir. İşçiler çok basit nedenlerin arkasına sığınarak bu tedbirleri uygulamıyorlar. Hava sıcak diye baretini takmıyor mesela. Bu konuda işçi kardeşlerimizin kendisini düşünmesi gerekir." (08.05.2016)

Bu sözlere cevap vermek gerekirse; kim diyor biz kendimizi düşünmüyoruz diye? Patronlar yepyeni servis aracı getirdi de binmedik mi? Doğru düzgün maske verdi de takmadık mı? Fabrikada toz içinde çalışıyoruz, bunun için bir önlem alındı da olmaz mı dedik? Sıcaktan bunaldığımız için klima taktılar da takmayın mı dedik? Hayır! Tam tersine, biz bunları dillendirdiğimiz ya 'idare edin' diyorlar ya da 'sizden daha kötü koşullarda olanlar da var' diyorlar. Ama ben kendim cumhurbaşkanının şu sözüne katılıyorum; evet bizlere kendimizi düşünmeyi unutturdular. Yok "işe zarar gelmesin aman dikkat" "Bak buna o kadar para

veriliyor aman ha dikkat et" diye diye kendi canımızı unutturdular. Bir de bunlara şeflerin baskısı eklenince, ne sağlık kaldı ne sıhhat.

Tayyip Erdoğan'ın iş cinayetleri ile ilgili konuşma yapması hiç de tesadüfi değil. Çünkü Soma Katliamı'nın ikinci yıldönümündeyiz. Bir de bizlerin çalışma ve yaşam koşullarını daha da kötüleştirecek olan kiralık işçi yasası meclisten şu günlerde geçti. Artık bizleri daha kötü, daha da güvencesiz çalışma ortamları bekliyor.

Sonuçta bu meclis, bu hükümet, bu düzenin partileri bizler için değil patronlar için çalışıyor. Bizlerinse sadece nasırlı elleri var. Gördüğümüz bütün zenginlikleri yaratanlar bizleriz. Markaları marka yapanlar bizleriz. Biz işçiler mücadele tarihimize bakarsak aslında şu an inanmayacağımız şeyleri başardığımızı görürüz. 1 Mayıs'ın doğuşu, 15-16 Haziran Direnişi, Kavel İşgali, yakın zamanda yaşanan Greif İşgali ve metal işçisi kardeşlerimizin direnişleri... Bütün bu direnişler göstermektedir ki, bizleri sömürönlere karşı birleşerek bizlere dayatılan kölelik koşullarını değiştirebiliriz. Mücadele tarihimiz de gösteriyor ki hak verilmez alınır.

MERSİN KIZIL BAYRAK OKURU BİR İŞÇİ

Kastaş işçileri direnişi anlattı

Kastaş Kauçuk'ta direnişi sürdüren kadın işçiler Sonay Tezcan ve Kardelen Yoğungan, direnişin geldiği süreci anlatıyor.

- Direnişinizin 55. günündesiniz (18 Mayıs). Bugün geldiğiniz süreci anlatır mısınız?

Sonay Tezcan: Direniş boyunca birçok eylem ve etkinliğe katıldık, biz de içinde yer alarak örgütlemeye çalıştık. Bunlardan en önemlisi 1 Mayıs'tı. 1 Mayıs'a aylar öncesinden hazırlanmaya başlamıştık. Ege İşçi Birliği (EİB) yürütmesinin içindeyiz. Bu yürütme toplantılarında 1 Mayıs gündemlerini işlemek için önümüze pratik çalışmalar koyduk. Bu çalışmaların bir ayağı çeşitli sektörlerden ve fabrikalardan işçilerin katılacağı piknikti. Her sektörün ve fabrikanın sorunu ayrı. Piknikte çıkıp konuşan arkadaşların yaşadığı sorunlar farklı, bizlerin farklı. Ancak özünde değişmeyen tek şey patronlar için çalıştığımız. Biz de söz alarak sömürünün yanında kadın işçilerin yaşadığı özgün sorunları anlattık. Bizim öne çıkardığımız ise eşit işe eşit ücret, baskı ve taciz uygulamalarının son bulması kreş hakkı gibi kadının fabrikalarda çifte sömürsünü ağırlaştırıcı koşullara karşı taleplerimizdi. Özelden kadın işçileri genel olarak ise tüm işçileri 1 Mayıs alanına çağırdık.

Kardelen Yoğungan: Sonrasında ise 1 Mayıs'a 10 günden az bir süre kala İzmir 1 Mayıs tertip komitesinin toplantısına katıldık. Ege İşçi Birliği olarak 1 Mayıs gündemlerinin yanı sıra tartışılan temel konu başlığı 1 Mayıs'ın örgütlenme biçimiydi. Şöyle ki, kürsünün işçilere ait bir kürsü olması sunumdan metinlerin okunmasına kadar bütün programa işçilerin hakim olması, direnişte olan işçilerin kürsüde söz alması gibi gündemleri toplantıda tartıştık. Ancak sendikaların genel yaklaşımında bırakın kürsünün işçilere ait olmasını 1 Mayıs gündemlerine dair bile bir hazırlıkları yoktu. Tümünüyle toplantının merkezinde duran tartışma alanının güvenlik sorunuydu. Alanda ise bu tartışmanın ne kadar afaki olduğunu gördük. Alanın güvenliğini almayı kürsüyü güvenlik işçilerinden oluşan bir komiteye orduyu çevirdiler. Kürsü geçmiş senelerde olduğu gibi mücadeleyi, direnişi alana taşıyacağına konsere ve baştan savma bir etkinliğe dönüştü.

Tezcan: Bu tabloya da çok şaşırmadık aslında. Ancak kendi adıma tertip komitesi diye işçilerden, onların gündemlerinden kopuk bir takım sendika başkanlarının masada oturup bizler adına karar

vermesi oldukça rahatsız ediciydi. Şaşırmadık çünkü sendikal örgütlülüğün altını boşaltan, işçi sınıfına karşı son dönem saldırıların en büyüğü olan kiralık işçi yasası meclisten geçti. Ve bugünkü sendikalardan saldırıları püskürtmek adına anlamlı hiçbir eylem etkinlik örgütlenmedi. 1 Mayıs'ın da böyle örgütlenmesi onlar adına oldukça doğal.

Yoğungan: Ege İşçi Birliği toplantılarında kürsü işçilerden oluşmayacaksa direnişçi işçilere söz verilmeyecekse kendi bağımsız kürsümüzü oluştururuz diye karar almıştık. Ve öyle de yaptık. Kürsümüzde söz alan her arkadaşımız yaşadığı sorunlara, direniş deneyimlerine ve 1 Mayıs üzerine konuştu. Ana tartışma konusu ise işçilerin tabandan örgütlenmesi ve kendi bağımsız birliklerini oluşturulmasıydı.

- 1 Mayıs öncesinde siz ne tür çalışmalar yaptınız?

Tezcan: Çeşitli etkinliklere katıldık. Kıdem tazminatı ve kiralık işçi yasası gündemli DEV TEKSTİL'in 1 Mayıs etkinliğine katıldık. Nazım Kültür Evi'nde gerçekleşen 1 Mayıs söyleşisine katılıp sürecimizi anlattık ve alanlara çağrı yaptık. İmza kampanyamızı sürdürdük. Direniş çadırının gündemine 1 Mayıs'ı aldık. EİB çalışmalarına, bildiri dağıtımı, afişler, duyurulara doğrudan katıldık.

- Şu an direnişiniz ne aşamada? 1 Mayıs sonrasında neler yaptınız?

Yoğungan: İzmir'de gerçekleşen 6 Mayıs Denizler'i anma yürüyüşüne katıldık. İlerici Kadınlar Meclisi'nin düzenlediği 'Kadın İşçilerin Mücadelesi' konulu söyleşiye katıldık. Ayrıca geçtiğimiz aylarda sendikal örgütlenme çalışması yaparken işten atılan arkadaşları için

üretimi durduran Gürmak işçilerinin mahkemesine destek verdik. Soma Katliamı'nın 2. yılıydı biliyorsunuz. Biz de 10 gün öncesinden itibaren bulunduğumuz her alanda katliamın teşhirini yaptık, anmaya çağrı yaptık ve çadırımızın gündemi Soma oldu. 14 Mayıs günü de Soma'daydık.

Tezcan: Bu süre içinde ziyaretçilerimiz de oldu tabii. Anarşist Komünist İniyatifi, Devrimci Kadınlar, çevre fabrikadan işçiler geldi. Dicle Haber Ajansı'yla yeni gelişmelerle ilgili röportaj yaptık. Biz katıldığımız etkinlikleri dayanışmanın bir parçası olarak görüyoruz. Tabii ki ne kendimizi ne de katıldığımız etkinlikleri dayanışma ile sınırlamıyoruz. Denizler'i sahiplenecek olan, kadın sorununu tartışacak kişiler, Soma'dan fabrikalara iş cinayetlerini yaşayan bizleriz. İşçi sınıfı yaşananlara tarihi boyunca sessiz kalmadı, bizler de çevremizde ilerleyen siyasal süreçlere ve hak gasplarına sessiz kalmayacağız.

- Fabrikada son durum nedir? Herhangi bir gelişme var mı?

Yoğungan: Bundan üç hafta kadar önce meclise HDP Ağrı Milletvekili Diralet Taşdemir tarafından "Kastaş'ta neler yaşanıyor?" başlıklı bir soru önergesi sunuldu. Bunun üzerine fabrika bir haftadır denetimde. Yoğun görüşmeler yapıldığı denetimin sonuçlarını bekliyoruz. Fakat hukuksuz kesintilerin, ücret eşitsizliğinin, baskı ve tacizin ayyuka çıktığını duyduk. Sonuç vermesini umuyoruz.

- Bu toplumda kadınlar mücadeleye atıldığında pek çok sorun yaşıyor. Siz neler yaşadınız?

Tezcan: Biz fabrika içerisinde örgütlenmeye başladığımızdan itibaren

toplumda kadına nasıl bakıldığını bir kez daha görmüş olduk. Baskı ve taciz kısırcasında kadınların daha fazla üretmesini sağlamak için ikincil konumu ve korku üzerinden yarattıkları sömürünün boyutlarını gördük. Zam taleplerine karşılık mobbing uyguladıklarını ve "ek gelir" konumundan toplumdaki gericiliği patronların nasıl kullandığını gördük. Arkadaşlarımıza fabrikanın ortasında yönetimin uygulamalarını teşhir ettiğimiz sırada müdür ve formenin tahammülsüzlüğüne, buna son vermek adına bizi darp etmekten ve küfür etmekten geri durmadığına şahit olduk.

Yoğungan: Yaptıklarına karşı "bunların hesabını vereceksin" dediğimizde müdürün kapıya silahlı adam çağırdığını gördük. Biz yaptığımız konuşmalarda "baskı, taciz ve cinsel istismar uygulanıyor" derken insan kaynaklarıyla polis işbirliğini gördük. Yine patronun polisleri çadır açtığımız gün üzerimize saldırtmasını gördük. Petrol-İş Sendikası'na gidip "direnişimize sahip çık, destek ver" dediğimizde sendikal bürokrasiyle karşılaştık. Kadın olmasaydı bizi dövmeceğini iddia eden, 30 yıldır koltuğundan inmemiş şube başkanının işçilere bakış açısını bir kez daha gördük. Yine işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a günler kala yapılan polis operasyonu ile devletin mücadeleyi bastırma çabalarına tanık olduk. Bu toplumsal düzen içinde bir şeyleri anlamak için çok şey bilip çok şey konuşmaya gerek yok. İşçilere yönelik saldırılar ortada. Kiralık işçi büroları, kıdem tazminatının gaspı, iş kanunlarında yapılan değişiklikler ortada. Aykırı bir ses istemiyorlar. Ne zaman köle zincirlerini fark eder, işte o zaman yeni zincirler bağlamak için demirci işe koyulur. Bizlerin yaşadıkları tekil olarak sadece bizim direnişimize yapılmış saldırılar değil. Bir bütün olarak işçi sınıfına yapılan saldırılarla aynı akıldan ve bakıştan çıkıyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Tezcan: Direnişimiz devam ediyor. Her gün aynı coşku ile fabrikanın önünde olacağız. Denetim ile ilgili sürecin takipçisi olmaya devam edeceğiz. Ege İşçi Birliği üzerinden yaptığımız planlamalar var. İşçi sınıfının şanlı bir direnişi olan 15-16 Haziran ile ilgili eylem ve etkinlikler yapacağız. Kiralık işçi büroları ile ilgili ilerleyen süreci takip edip, köleliğe hayır diyeceğiz.

İşçi öğüten çark çekiç darbelerimizle un ufak olacak

Yine her günkü gibi sabah servise binmiş ve mesai saatim başlamadan 20 dakika önce fabrikada olmuştum. İlk olarak girişte bulunan güvenlik görevlisi abiye selam vermiş ardından da fabrikaya kaçta girip kaçta çıktığımı bildirdiğim parmak okuma cihazına parmağımı okutmuştum. Ustamla şakalaşarak ilerlerken, gece vardiyasını bize devredecek arkadaşlar da işin sonuna gelmelerinin mutluluğuyla "Off bu saatte de çalışılır mı?" diyerek bize takılıyordu. Bir süre gültükten sonra tuvaletin hemen yanında olan soyunma odamızda üzerimizi değiştirdik, sonra gece vardiyasındaki arkadaşlardan iş listesini devraldık ve kesilen parçaları toplayarak işe başladık. Uzun zamandır seri iş geliyordu ve bu durum yorgunluğumuzu daha da arttırıyordu. Haftanın ilk günü olmasına rağmen usta da ben de sürekli uyukluyorduk. Bir süre çalıştıktan sonra saat 12.30'da zil çaldı ve yemeğe çıktık. O gün maaş gününü iki gün geçmişti ve maaşlarımız 'hafta sonuna denk geldi' bahanesi ile yatırılmamıştı. Öğle arasında herkes birbirine maaşın yatıp yatmadığını soruyordu. Herkesin kafasında bankalara olan borçlarının gecikeceği telaşı vardı ve bu telaşla çaylarını yudumluyorlardı. Zil çaldı ve tekrar iş başı yaptık.

Usta telefonla konuştuğundan sonra bana 20 liram olup olmadığını sordu. Bende de olmadığı için "Abi yok ama maaş alınca vereyim. Ne oldu ki?" dedim. Dün küçük kızı havale geçirmiş, gece boyunca duş aldirarak ateşini düşürmüşler, sabah da annesi hastaneye götürmüş çocuğu, hastanede yazılan ilaçları almak için de para gerekiyordu tabii. Usta parayı nasıl bulacağını düşünürken, maaşların yatmaması karşısında da küfürleri saydırıyordu. Üstüne üstlük ustaya bir sürpriz de banka tarafından yapılmıştı. Çektiği krediyi ödeyemediği için maaşın dörtte birine banka el koymuştu. Kara kara dü-

şünme günleri tüm yoğunluğuyla sürüyordu onun için. Bana akşam eve gitmek istemediğini, çocuğunun yüzüne nasıl bakacağını bilmediğini söylüyor, benim verdiğim cevaplar karşısında da "Olsun demek ki Allah bizi bununla sınıyor" diyerek içini rahatlatıyordu.

Zaman biraz daha ilerlemişti ki, ustamın ismimi bir çığlıkla haykırdığını duydum. Hiç böyle bağırmazdı. Koştum yanına gittim ve kolunu lazer makinasının kapısına sıkıştırdığını gördüm. İlk anda ne yapacağımı şaşırıp hızla kapıyı tutmaya çalıştım, çünkü piston kapıyı bıraksa kolun kopması an meselesi. 'Stop' tuşuna basarak makineyi durdurdum ve kapağı kaldırarak ustanın kolunu oradan çıkarttık. Kolu hafif kesilmiş ve kapağın basıncından kaynaklı eti ezilmişti. Elini soğuk suyla yıkadıktan sonra şefe giderek olayı anlattım ve usta için bir krem istedim, dalga geçer gibi "Ne kremi oğlum soğuk suya tutun geçer" dedi. Onlar için bu olayın bu kadar kolay olması normaldi. Çünkü kolu kapılan bir işçiydi nasılsa, yenisi gelirdi ama usta için de çok nor-

maldi. Ben her "Abi krem sürelim, hastaneye gidelim" dediğimde "Boşver birazdan geçer" diyerek çalışmaya devam etmek için uğraşıyorduk.

Gün bitti ve ben servise binerek fabrikadan ayrıldım. Yolda giderken de düşündüm; ya ustamın kolu kopsaydı. Veya daha kötü bir kaza yaşasaydı. Ne denilecekti, işçinin dikkatsizliği mi? Peki ama ustamın çocuğu ateşler içinde hasta yatarken ve o 20 TL'lik ilaçları nasıl alacağını düşünürken nasıl dalgın olmazdı. Bankaya olan milyarlarca lira borcu yüzünden maaşına haciz gelmişken, nasıl hiçbir şey yokmuş gibi davranırdı. Evet ustam dalgın olmakta haklı, ama biz neden bu kadar sessiz kalıyoruz olanlara. Daha üç gün önce bir arkadaşımızın eli makinaya kapılmış ve 1 parmağı ezilmişken, şimdi de bu kaza. Ve daha sürecek olan kazalar. Sessizliğimizin bozulması için birilerinin ölmesi mi lazım?

Ustama kızmıyorum. Çünkü o çocukluğundan itibaren yaşanan her kötü şeye rağmen "şükür" demesi tembihlenerek büyütülmüş ve bugüne gelmiş birisi.

Ama ben biliyorum ki ustamı 20 TL'ye mahkum eden, banka borçları ile ses çıkaramayacak hale getiren, iş kazası geçirdiğinde bile işe devam etmeye zorlayan bir sistem var ve ona olan öfkem daha da bileniyor.

Biz işçileri köleliğe mahkum eden, madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda, inşaatlarda ölümlerimizin kanıyla zenginleşen patronlara ve onların devletine daha da öfkeleniyorum.

Eskiden işçilerin zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyleri yok derken, "evet ne kadar doğru bir söz" diyordum. Ama artık başka şeylerini kaybettiklerini de görüyorum. Kollarını, parmaklarını, ayaklarını ve canlarını...

Ama biliyorum ki bu çark kırılacak. Arasında işçi öğüten bu çark işçilerin çekiç darbeleri ile un ufak olacaktır.

Gelin bu çarkın kırılması için çekiç seslerimizi birleştirelim, adımlarımızı o güzel güne doğru hızlandıralım. Bu çağırımı başta ustama sonra tüm işçi sınıfına yapıyorum.

SINCAN ORGANİZE'DEN BİR İŞÇİ

Katliamın 2. yılında Soma'da miting

Soma'da yaşanan ve resmi rakamlara göre 301 işçinin yaşamını yitirdiği katliamın ikinci yılında madenci ailelerinin çağrısı ile 14 Mayıs'ta Soma'da yürüyüş ve miting düzenlendi.

Madenci Anıtı'na yaklaşık 1 km mesafede toplanan kitle en önde Soma'da katledilen madenci ailelerinin açtığı pankartın arkasında yürüyüşe geçti.

Öfkeli olan maden işçileri sık sık So-

ma'da yaşayanlara ve esnafa seslenerek eyleme katılmaları yönünde çağrıda bulundular.

Yürüyüşte madenci ailelerinin yanı sıra KESK, Eğitim Sen, Nakliyat-İş, Yeraltından Sesler, Ege İşçi Birliği, Devrimci Gençlik Birliği, Kaldıraç, EMEP, HKP, BHH da yer aldı.

Ege İşçi Birliği "Madencinin ışığı sönmeyecek! Hesabı sorulacak!" pankar-

tıyla yürüyüşe katıldı. Yürüyüş boyunca madenlerde ve fabrikalarda yaşanan iş cinayetlerinin teşhiri yapılarak coşkulu sloganlar atıldı.

Yeraltından Sesler Platformu da kendi pankartını açarak Ege İşçi Birliği ile yürüdü.

Soma Kaymakamlığı önüne gelindiğinde Soma Sosyal Haklar Derneği ve Soma davasına bakan Av. Can Atalay tarafından yapılan konuşmalarda katliam ve ortaya serdiği gerçekler teşhir edildi.

Ardından kürsüye çıkan madenci

yakınlarının çağrısıyla katledilen 301 madenci şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Madenci ailelerinin konuşmalarında eyleme katılımın zayıf olmasının etkisiyle başta Somalılar olmak üzere genel olarak sitem vardı. Ancak buna rağmen aileler katliamdan sorumlu olanları, hükümeti teşhir ederek mücadele kararlılıklarını ifade ettiler. Ailelerin konuşmasından sonra CHP milletvekilleri ve BHH adına konuşmalar yapıldı ve eylem bitirildi.

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Devrimci örgüt sorunu

* İlegal temellere dayalı devrimci örgüt sorunu, tam da yaşamsal bir ihtiyaca dönüştüğü bir dönemde, ana gövdesiyle Türkiye solunun gündeminden çıkmış bulunmaktadır. Gerçekte bu salt Türkiye'ye özgü bir durum da değildir. Dünya ölçüsünde de solun bu alanda büyük bir yıkım yaşamış bulunduğu ortadadır. İlegal temellere dayalı ihtilalci örgüt anlamında leninist örgüt anlayışı bir yana bırakılmıştır; en iyi durumda, geride kalmış tarihsel bir aşamanın artık eskimiş bir ürünü sayılabilmektedir. Solun etkisi altındaki kitleler içinde örgütsüzlük ve sol saflarda örgütsel liberalizmin her türlü egemen durumdadır. İşçi sınıfının tarihsel devrimci rolünü başarıyla yerine getirebilmesinde ve genel olarak toplumsal devrimin zaferinde tayin edici bir öneme sahip devrimci örgüt fikri artık genel bir ilgisizlikle, hatta yer yer küçümsemeyle karşılanmaktadır.

Bunu 1980'lerden başlayarak neredeyse otuz yıl boyunca tüm dünyaya egemen olan büyük gericilik dalgasının bir ürünü, dünya çapında burjuvazinin ideolojik, politik, kültürel ve fiziki saldırılarının bir başarısı saymak gerekir.

* Oysa girmiş bulunduğumuz yeni dönem, pratik ve teknik olarak çağın gelişmelerine ayak uydurabilen devrimci örgütü her zamankinden daha acil ve yakıcı bir ihtiyaç haline getirmiş bulunuyor. Zira kapitalizmin halihazırdaki büyük bürhanına, bunun şiddetlendirdiği emperyalist hegemonya krizine ve bu ikisinin ivmelendirdiği proleter kitle hareketleri ile halk isyanlarına rağmen, devrimci önderlik boşluğu dünya burjuvazisine geniş bir inisiyatif alanı bırakmaktadır. Tunus ve Mısır'daki halk isyanlarından bu yana yaşanan gelişmeler, özellikle Ortadoğu'yu boydan boya kesen, Afrika ülkelerinde süregelen vahşet ve boğazlaşmalar, çarpıcı örnekler olarak karşımızda durmaktadır. Devrimci önderlik boşluğu, yılların birikimi üzerinden cereyan eden kitlesel patlamaların emperyalizm ve onun hizmetindeki işbirlikçi burjuvazi tarafından belirgin bir kolaylıkla kontrol altına alınabilmesi ve saptırılabilmesi bağlamında, genel olarak gericiliğe geniş bir hareket alanı anlamına gelmektedir. Ve devrimci önderlik boşluğu, sorun temelde ideolojik ve politik nitelikte olmakla birlikte, bunun ayrılmaz bir parçası olarak kurulu düzenin denetimi dışında konumlanmış devrimci temellere dayalı bir örgüt olmaksızın doldurulamaz.

* Gene içinde bulunduğumuz dö-

Örgüt her şeyden önce ve en başta bir önderlik sorunudur. Kadrolaşmanın ve savaşçı-militan bir ihtilal örgütü olmanın koşulu, en önde savaşmayı bilen, söz ve eylem tutarlılığından pratiğiyle taviz vermemen, çok yönlü olarak yetkinleşmiş, önderlik niteliklerine haiz belli sayıda kadronun, dönemin merkezi önderlik ihtiyaçlarını karşılayabilecek kenetlenmiş birliğidir.

nem, ihtilalci örgütlenmenin özel bir boyutunu ayrıca önemli hale getirmektedir. Bu, militan-savaşçı örgüt ve haliyle kadro sorunudur. Nereden bakılırsa bakılsın, günümüz dünyası ve Türkiye'si, genelleyen bir şiddet sahnesine dönüşmüş durumdadır. Dönemi karakterize eden, tepeden tırnağa savaş ve saldırganlık, baskı ve şiddettir. Teknik ilerlemenin ve teknolojik alandaki sıçramalı gelişmelerin burjuvazi tarafından ilk kullanım alanı, dahası çoğu durumda bizzat kaynağı, silah sanayii, güvenlik ve polis devletinin tahkimatıdır.

İlkin vahşet boyutuna varan şiddet olgusunun ve ikinci olarak burjuva devlet aygıtının tahkim edilmesinin aşırı düzeye vardığı bir dönemde, militan-savaşçı kimliğini geliştirip pekiştirmeyen bir örgütün, devrim mücadelesine önderlik edebilmek bir yana, devrimci niteliğini koruyarak ayakta kalması bile olanaksızdır.

Militan-savaşçı kimliğin geliştirilip

pekiştirilmesinde bilinç açıklığı ne dereceleri olursa olsun, son kertede belirleyici olan, somut yönelimler, pratik tercih ve tutumlardır. Daha somuta indirgersek, güçlerini askeri ve teknik olarak donatıp eğitmeyenin, militan eylemi ve pratiği olmayanın, kadrolarını böylesi pratiklerin içine sürmeyenin militan-savaşçı niteliğinin gelişmesi imkansızdır. Bunu kitle şiddetinin öne çıktığı patlama dönemlerindeki olanakları-koşulları değerlendirmeye ertelemek, böylesi dönemlerin üstesinden gelecek, daha açık ifadeyle kitle şiddetine doğru taktiklerle bilinçli ve örgütlü biçimler verecek bir önderlik yeteneğinden de yoksun kalmak demektir.

* Dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek devrimci bir örgüt şüphesiz ki ancak denetim dışı, daha geniş anlamıyla illegal temeller üzerinden var olabilir. En basitinden savaşçı-militan kimliğini tahkim edecek pratikler bile, denetleme-dinleme-takip olanaklarının (özelde

teknolojinin) bu denli gelişkin olduğu günümüzde, ancak denetim dışı bir örgütsel omurgayla mümkün olabilir. Zira tersi durumda, her şeye rağmen gerçekleştirme iradesi gösterilebilse bile, askeri-militan her eylem ve pratik, örgütsel sürekliliği, dolayısıyla siyasal çalışmayı sekteye uğratma riskini geometrik olarak katlayacak, bu ise genelde olduğu üzere adım atmaktan alıkoyan bir pranga işlevi görecektir.

* Çelişkilerin keskin bir şekilde kendisini dayattığı Türkiye gibi bir devrim toprağında, düzenin dönemsel dalgalanmalardan başka bir anlamı olmayan gelişmelerine kapılmak, tekrar tekrar görüldüğü üzere, ölümcül bir hatadır. Bunun için illa 12 Mart, 12 Eylül gibi çıplak faşist darbe dönemlerini anımsamak bile gerekmiyor. Somut tabloya bakıldığında açık yüreklilikle teslim edilecektir ki, burjuva güç odakları arasındaki siyasal iktidar kavgasının gerektirdiği durumlarda bile, burjuva düzenin tüm işleyişi, kurumsal

yapısı ve hukuksal görüntüsü kolayca paçavraya dönüşebilmektedir. En son örneğini yeni savaş ve saldırganlık politikasının uygulanışında görmekte olduğumuz gibi, düzenin denetimini aşmayan örgütlenmelerin siyasal faaliyet sürekliliği tümüyle düzenin insafına, daha doğru bir ifadeyle tercihlerine kalmaktadır.

* Soldaki parlamentarist sürüklenişin ve tasfiyeci legalizmin karşısında leninist devrimci örgüt fikrinde ısrar göstermek, illegal temellere dayalı ihtilalci bir örgütlenmeyi esas almak, denebilir ki sınıf yönelimi-sınıf partisi kimliğinin yanısıra, TKİP'nin en ayırdedici niteliklerindedir. Partimiz bu üstünlük alanında tereddüt-süz bir bakışa ve irade birliğine sahiptir.

* İlegal örgüt, illegalite-legalite ilişkisi, teknik ve pratik boyutlarıyla yeraltı örgütlenmesi vb. konularda tarihsel deneyim ve birikimin yanısıra, bizzat partinin kendi özdeneyimi ve birikimi, yeni tartışmalardan çok, döne döne özümsemeyi ve pratikleştirilmeyi beklediği ölçüde, sorunun genel esaslarına ve ilkesel çerçevesine girmek gereksizleşmektedir.

* Partinin deneyim birikimine, illegal-ihtilalci örgütlenme konusundaki anlayış ve irade birliğine rağmen, ihtilalci örgüt sorunu ve onu kesen bir dizi sorun özellikle TKİP II. Kongresi'nden bu yana partinin gündemini meşgul etmeye devam etmektedir. Bilindiği üzere diğer tüm alanlarda olduğu gibi, devrimci örgütü ilgilendiren sorunlarda da uzun yılların ardından ilk köklü müdahaleler, II. Parti Kongresi'nden itibaren gündeme geldi. Denebilir ki, 2007'de toplanan II. Parti Kongresi ile 2012'de toplanan IV. Parti Kongresi arası dönemde, zaman ve enerjinin en çok hasredildiği sorunlar, tam da ihtilalci örgütlenme başlığında toplanmaktadır. Özellikle 2008 sonbaharındaki MK toplantısında alınan "organik bütünleşme" kararı, bu alandaki sorunlara müdahalede bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Genelgeler, iç eğitim, düzenlemeler, yaptırımlar vb. ile şekillenen bu sürecin ardından toplanan IV. Parti Kongresi, düşünsel planda yeterli bir açıklığın sağlandığını ve sorunu olağan düzeye çekmenin artık tümüyle pratik sorunu olduğunu saptadı.

Bunun başlıca gereklerinden biri ise "politik önderliğe dayalı çalışma tarzı"na köklü bir geçişti. Bir yanında merkezi önderlik görevlerinin göğüslenmesi ile diğer tarafta gelişkin yerel inisiyatiflerin birliğinin ifadesi olacak olan politik önderliğe dayalı çalışma tarzı, illegal örgütlenmeyi güçlendirme, partinin dev-

Partimizin illegal-ihtilalci örgütlenme alanındaki bütün sorunları tutarlılık sorununa, söz ile eylem, düşünce ile pratik davranış arasındaki tutarlılığa bağlanmaktadır. (...) Tutarlılık, örgütsel politika ve tercihlerin gereklerini gözetmekten geçmektedir.

rimcileşme sorununda mesafe alması, kadroların devrimcileşme süreçlerinin hızlandırılması, iç yaşamın devrimcileştirilmesi gibi sorun alanlarının çözücü hal-kası olarak tanımlandı. Bu aynı zamanda, illegal örgütlenme ve örgütsel güvenlik başta olmak üzere, ihtilalci örgüt başlığı altında sıralanabilecek sorunların olağan sınırlara çekilmesinin de koşuluydu.

* IV. Parti Kongresi sonrası dönem, sonuçlar üzerinden bakıldığında, bu açıdan çok da başarılı bir tablo sunmamaktadır.

- Politik önderliğe dayalı çalışma tarzının kilit halkası olan merkezi önderlik sorumluluğu gereğince yerine getirilememiştir.

- Başta MYO olmak üzere, parti yayınları güçlenmek bir yana kan kaybetmiştir.

- İlegal-ihtilalci örgütlenmenin güçlendirilmesinde en etkili silah olabilecek temel yayın organı olarak MYO'nun gereğince sahiplenilmemesi, örgüte çok yönlü müdahaleden kadroların düşünsel ve pratik eğitimine, teknik donanımdan yeraltı faaliyetinin güçlendirilmesine bir dizi alanda ciddi boşluklar doğurmuştur.

- İlegal afiş, bildiri, yazılama gibi klasik araç ve yöntemlerle ajitasyon-propa-

gandada da geçmişe göre bir gerileme söz konusudur.

- Parti bünyesinde geçmişten bugüne illegalite konusunda bir hassasiyet olduğu halde, bir kısım yerel örgütlerde legal çalışma eğilimi giderek kanıksanır hale gelip olağanlaşmıştır.

- Örgütsel işleyiş, devrimci iç yaşam, iç illegalite alanlarında geçmişe oranla bir düzey yaratılmış olsa da hala güvenliği, örgütsel disiplini vb. kesen sorunlar yaşanabilmektedir.

- Devletin izleme-dinleme-takip yöntemlerine karşı hayatın canlı akışı içinde karşı yöntemler geliştirme, teknolojiye hakimiyet, deneyim kazanıp yetkinleşme vb.'nin kolektif olarak kesintisizce sürdürülmesi zorunluluğu tüm parti bünyesine henüz mal edilebilmiş değildir.

- Askeri-teknik donanım ve hazırlık alanında dönem dönem kimi adımlar atılsa da bunlar yaygın ve sistemli olaktan uzaktır.

- Partinin, politik çalışmanın ihtiyaçları temelinde devrimci şiddetin örgütlenmesi yönelimi elle tutulur bir karşılık bulmamıştır.

- Başka bir dizi asli sorunla iç içe geçen bütün bu sorunlar temelinde, bir yandan yeni güçlerin kadrolaştırılması, diğer yandan kadroların devrimcileşmesi süreçleri oldukça sancılı seyretmektedir.

* Açıktır ki partimizin illegal-ihtilalci örgütlenme alanındaki bütün sorunları gelip tutarlılık sorununa, söz ile eylem, düşünce ile pratik davranış arasındaki tutarlılığa bağlanmaktadır. Sorunlarımız

konusunda düşünsel planda net bir anlayış ve irade birliği olsa da, bunların hayata geçirilmesinde yeterli başarı sağlanamadığı bir durumda, bunun tüm parti bünyesinde moral açıdan bunaltıcı bir ağırlığa dönüşmesi kaçınılmaz olmaktadır. Tutarlılık, örgütsel politika ve tercihlerin gereklerini gözetmekten geçmektedir.

* Diğer tüm sorunlarda olduğu gibi ihtilalci örgüt ve bu başlık altında ele alınan sorunlarda da tayin edici halkayı merkezi önderlik sorunu oluşturmaktadır. Zira örgüt her şeyden önce ve en başta bir önderlik sorunudur. Kadrolaşmanın ve savaşçı-militan bir ihtilal örgütü olmanın koşulu, en önde savaşmayı bilen, söz ve eylem tutarlılığından pratiğiyle taviz vermeyen, çok yönlü olarak yetkinleşmiş, önderlik niteliklerine haiz belli sayıda kadronun, dönemin merkezi önderlik ihtiyaçlarını karşılayabilecek kenetlenmiş birliğidir. Bu yaratılmaksızın partinin gelişip serpilme yerine benzer sorunlarla boğuşup durması bir yerde kaçınılmaz olmaktadır.

TKİP V. Kongresi, kendinden önceki bütün süreçlerimizi bu çerçevede değerlendirmeye tabi tutarak, bizzat bu en köklü sorunumuza ciddi bir neşter vurmaya başarabilirse, tüm sorunları en kritik halkasından kavramış olacaktır.

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mayıs 2016 tarihli 302. sayısından alınmıştır...

www.tkip.org

Venezuela'da sağcı Amerikancılar saldırıya geçti!

Emekçilerin yeni bir direniş dalgası kaçınılmaz

Geçen yılın Aralık ayında yapılan seçimlerden galip çıkan Venezuela'daki sağcı/faşist partiler, Devlet Başkanı Nicolas Maduro'yu devirme çabalarını yoğunlaştırdılar. ABD emperyalizmi güdümünde hareket eden bu güçlerin oluşturduğu Demokratik Birlik Masası (MUD) adlı koalisyon, 17 yıldan beri işbaşında bulunan Bolivarıcı Hareket'i safdışı bırakmanın yollarını arıyor. Hugo Chavez'in ölümünün ardından başkan olan Maduro ise hem halkı direnişe çağırdı hem iç ve dış tehditlere karşı olağanüstü hal ilan etti.

Son aylarda pervasızlaşan MUD koalisyonu CIA'nın da desteğiyle darbe hazırlığını aleni bir şekilde yapıyor. Üretimi sabote etmekten kitle gösterilerine, medyadaki tetikçilerin seferber edilmesinden faşist provokasyonlara uzanan pek çok araç ve yöntem kullanan MUD koalisyonu, çatışmaları şiddetlendirecek bir sürecin kapılarını açmış görünüyor.

KAPİTALİSTLER ÜRETİMİ SABOTE EDİYOR

Asalak bir sınıf olan burjuvazinin varlık nedeni işçi sınıfının ürettiği artı-değere el koymaktır. Bundan dolayı üretimin istikrarlı bir şekilde devam etmesi "kutsal" bir kuraldır. Venezuela burjuvazisinin bir kısmı, kişisel zararları göze alarak bu kuralı çiğniyor. Üretimi sabote eden kapitalistler bazı metalara ulaşımı zorlaştırıyor, enflasyonun yükselmesini sağlıyor, ekonomik istikrarın bozulması için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bu davranış burjuvazinin doğasına aykırı gibi gözükse de, bilinçli bir tercihe dayanıyor. Amaç, toplumun belli kesimlerini Maduro yönetimine karşı harekete geçirmek, şiddeti körüklemek ve darbe için zemin düzlemektir. Nitekim Maduro yönetimini yıkmak için pusuda bekleyen ABD, Venezuela'daki siyasi ve ekonomik sorunlardan dolayı Maduro'nun görevini tamamlayamayacağını öne süren "analizleri" piyasaya sürdü.

1970'li yıllarda Şili burjuvazisi de üretimi sabote ederek, Sosyalist Parti lideri Salvador Allende'ye karşı gerçekleştirilen faşist askeri darbenin koşullarının hazırlanmasında etkin bir rol oynamıştı. Görünen o ki, Venezuela burjuvazisi de aynı kirli taktiğe başvuruyor.

SİSTEM İÇİ OLMANIN AÇMAZLARI

Emekçilerin çalışma ve yaşam standartlarını yükseltmek için çaba harcayan Chavez /Maduro yönetimi eğitim, sağlık,

barınma, beslenme gibi alanlarda önemli gelişmeler kaydetti. Petrol gelirlerinin bir kısmını yağmacı kapitalistlerin elinden alıp emekçiler lehine kullanan Bolivarıcı yönetim, 21. yüzyılın sosyalizmini inşa etme şiarını da yükseltti. Şiar kulağa hoş gelse de özel mülkiyet, ücretli emeğin sömürüsü, artı-değerin kapitalistler tarafından yağmalanması gibi kritik konularda bir değişiklik olmadı. Bu dönemde emekçilerin satın alma gücünün artmasından dolayı ise bazı kapitalist işletmeler büyüme imkanı da buldu.

Ekonomik/sosyal politikaların yanı sıra toplumsal, siyasi, kültürel alanlarda da önemli gelişmeler sağlandı. Ancak bu gelişmelerin tümü sistemin temel ilişkilerini zorlamadan gerçekleştirildi. Tüm kurumlarıyla ayakta olan sistem petrol fiyatlarının düşmesi, yaşanan kuraklık ve kapitalistlerin sabotajları sonucu krize sürüklendi. Enflasyonun %200 civarına ulaşması, temel ihtiyaç maddelerinin yetersizliği, uzun elektrik kesintileri gibi ciddi sorunların önüne geçilemedi.

Ortaya çıkan durum, sosyalizm söylemi samimi olsa bile sistem içinde kalan bir hareketin ciddi açmazlardan kurtulma şansının olmadığını ispatlıyor. Nitekim sistemi aşma ufku ve iradesinden yoksun kalan Bolivarıcı hareket, bu sistem tarafından aşılma tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

"DARBE VİRÜSÜ LATİN AMERİKA'YA GERİ DÖNEBİLİR"

ABD ile Latin Amerika'daki tetikçileri sadece Venezuela'da değil Brezilya, Arjantin ve diğer ülkelerde de solcu devlet başkanlarına karşı saldırı başlattılar. Bu pervasızlığın en bariz örneği Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff'in zorla görevden alınıp yüce divana sevk edilmesi oldu. ABD'nin Maduro için de benzer bir akıbet hazırladığını bilen işbirlikçileri, Venezuela'ya askeri müdahale çağrısında bulunabilecek derecede küs-

tahtlaştılar.

Emperyalist efendileriyle birlikte saldırıya geçen sağcı güçlere karşı direnme çağrısı yapan Maduro, ülkedeki "faşist sağ"ın istekleri doğrultusunda ABD'nin Venezuela'ya yaptırım uyguladığını ifade etti. Brezilya'daki darbe süreci ile sağcı faşistlerin yüreklendiğini belirten Maduro, "Darbe virüsü Latin Amerika'ya geri dönebilir" uyarısında bulundu.

'Faşist darbeler virüsü' sadece Latin Amerika'ya değil, kapitalizmin egemen olduğu her ülkeye dönebilir. Kapitalizmin krizinin devam ettiği, burjuvazinin faşist/dinci gericiilikten medet umduğu, emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere acımasızca saldırdığı bir dönemde askeri darbe virüsünün yayılması için uygun bir iklim de oluşuyor.

BURJUVAZİ "İĞRETİ DENGELERE UZUN SÜRE TAHAMMÜL ETMEZ"

Venezuela burjuvazisi yönetimi geldiği andan itibaren Chavez'i devirmek için çabaladı. CIA'nın emrine giren düşkün kapitalistlerle siyasi temsilcileri askeri darbe, pek çok seçim ve referandum, petrol üretiminin sabote edilmesi, faşist çetelerin sokaklara salınması gibi kirli/kanlı yöntemlerle Chavez'i devirmek istediler. Milyonlarca işçi, emekçi, kadın ve gencin militan direnişiyle bu saldırılar püskürtüldü. 2002'de CIA'nın organize ettiği askeri darbenin ömrü üç günle sınırlı kaldı. Bu başarı, darbeye karşı sokakları, meydanları dolduran milyonların mücadelesiyle sağlanabilmişti.

Emekçilerin lehine çalışan Chavez yönetimi, milyonlarca emekçinin mücadelesiyle saldırıları püskürtünce ülkede "iğreti denge" durumu oluştu. Bolivarıcı hareket burjuvazi ve emperyalistlerle doğrudan çatışmaya girmekten kaçındığı için, burjuvazi ise zorunlu olduğu için bu dengeye katlandı. Gücünü koruyan burjuvazi son seçimlerde başarıya ulaşınca, iğreti dengeyi yıkmak için harekete geçti;

elbette emperyalist efendileriyle birlikte.

Venezuela'daki "iğreti denge" durumunun sonu gelmiş görünüyor. Burjuvazi Maduro'yu devirmek için her yola başvuracak. Bolivarıcı yönetim ise ya boyun eğecek ya zımni "ateşkes"e son verip burjuvaziye karşı daha kararlı bir duruş sergileyecek. Bu da Venezuela'da sınıf çatışmalarının sertleşmeye gebe olduğuna işaret ediyor.

SALDIRI ANCAK SOSYALİST GÜÇLERLE EMEKÇİLERİN BİRLEŞİK DİRENİŞİYLE PÜSKÜRTÜLEBİLİR

Gelişmeler, Venezuela'da okun yaydan çıktığına, ABD'ye sırtını dayayan burjuvazi ile sağcı faşist koalisyonun saldırılara devam edeceğine işaret ediyor. Maduro liderliğindeki Bolivarıcı yönetimin de teslim olması beklenmiyor. Üretimi sabote eden kapitalistleri hapse atacağını açıklayan Maduro aynı anda olağanüstü hal ilan etti, askeri tatbikat emri verdi ve emekçileri mücadeleye çağırdı. Tüm bunlar, Bolivarıcı hareketin direnme eğiliminin güçlü olduğu izlenimi yaratıyor.

Bolivarıcı hareketin seçim başarıları Chavez'in, ardından Maduro'nun devlet başkanlığı seçimlerini kazanmaları, işçi-emekçilerin yıllara yayılan militan/kitlesel hareketi sayesinde mümkün oldu. CIA tarafından organize edilen askeri darbenin püskürtülmesi de bu hareketin kazanımıydı. ABD desteğindeki sağcı/faşist güçlerin son dönemde yoğunlaşan saldırılarını püskürtülebilmek için de işçilerin, emekçilerin, gençliğin bir kez daha kitlesel/militan mücadeleye atılmaları gerekiyor.

ÇIKIŞ YOLU "İĞRETİ DENGELERE"Yİ EMEKÇİLER LEHİNE KIRMAKLA AÇILABİLİR

Bu aşamadan sonra emekçi kitlelerin direnişinin başarılı olabilmesi için, sonu gelen "iğreti denge"nin ömrünü uzatmayı değil, bu dengeyi emekçiler lehine kırmayı esas alan bir mücadele çizgisinin izlenmesi gerekiyor. Bu ise ancak devrimci/komünist güçlerin mücadele eden kitlelere önderlik etmeleriyle sağlanabilir. Böyle bir hareketin, belli bir aşamada Bolivarıcı çizgiyi aşması da şart olacaktır.

Sertleşmesi kaçınılmaz görünen mücadelenin bu düzeye sıçratılması elbette kolay değil. Ancak işçi sınıfıyla emekçilerin kazanımlarını koruyup geliştirmelerinin, sömürü ve kölelikten tamamen kurtulmalarının başka bir yolu da bulunmuyor.

Göçler, mülteciler, sorunlar ve sorumlular - 3

İrkçı-faşist güçlerin yalanları ve gerçekler

ÖNYARGI 1

"Biz bütün mültecileri alamayız." "Biz dünyanın sosyal yardım dairesi değiliz" (Horst Seehofer, CSU Başkanı)

CSU Genel Sekreteri Andreas Scheuer: "Sınırımızda 60 milyon mülteci bulunuyor. Bu kitleleri biz nasıl bey yapacağız? Almanya bütün dünyayı kurtarmaz." (Focus, 20.7.2015)

Gerçek: BM istatistiklerine göre 59,5 milyon mülteci dünyada göçmen durumunda. Bunların 38,2 milyonu kendi ülkelerinde vatansız kaçak durumunda yaşamaktadır. Sadece 19,5 milyon insan kendi ülke sınırlarını aşarak başka ülkelere gidebilmişlerdir. Bunların da yüzde 86'sı çadırlarda yaşamaktalar. BM istatistiğine göre 1.8 milyon insan mülteci statüsünde değerlendirilmektedir.

ÖNYARGI 2

"Ama Almanya AB ülkeleri içinde en fazla göçmen alan ülkedir."

Gerçek: Yukarıda verdiğimiz rakamlar bu önyargının hiç de gerçeği yansıtmadığını göstermektedir. En fazla göçmen alan ülkeler, göçmenlerin geldikleri ülkelere komşu olmalıdır. AB ülkelerine göç edenlerin oranı sadece %5'tir.

ÖNYARGI 3

"Tekne doldu. Fazlası fazla. Bize üst sınır sayısı verilmelidir."

Gerçek: Emperyalist çıkarları için dünyayı sömürürken bir avuç kapitalistin eline geçen paraları hiç tartışmamak gerçekten geriliktir. Almanya'nın dünyanın en zengin emperyalistlerinden birisi olduğunu unutmamalıyız. Ayrıca göçmenler arasında yapılan bir ankete göre, şu anda geldikleri ülkelerde sorunlarının çözülmesi halinde yüzde 80'i geri dönmek istemektedir.

ÖNYARGI 4

"Bu kadar mülteciyi mali olarak kaldıramayız. Bu bizim bütçemizi ve kamu kasamızı batırır."

Gerçek: Almanya bir mülteci için 1000 avro aylık vermektedir. Bu, senede 12.000 avro ve bir milyon mülteci için 12 milyar avro eder. Bu 2009 mali krizinde büyük bankaların ve şirketlerin kurtarılması için verilen toplam 187 milyar avro ile karşılaştırıldığında kamuya ait kasanın gerçekte kime ait olduğu anlaşılır.

Mülteciler için yapılacak harcamalar örneğin şunlardan karşılanabilir:

2015 yılında Almanya bütçesinden 31,4 milyar arta kaldı. Bu paradan karşı-

lanabilir.

Askeri harcamalar kısıtlanabilir. Askeri harcamalar 2016 yılında 1,4 milyar avro arttırılarak toplam 34,4 milyar avro oldu. Gerekçelerin arasında Suriye de vardı. 1,4 milyarı mültecilere finanse edilebilir.

Almanya'da süper zenginlere ek vergi getirilebilir. Bu Almanya'da 40 bin aile demektir. Bunlar servetin yüzde 17'sini ellerinde bulunduruyorlar. Bu, 1,5 trilyon avro demektir. Yalnız yüzde 2 ek vergi 35 milyar avro yapar. Üst vergi oranının %45'den %60'a çıkarılması, aşağı yukarı 10 milyar ek gelir demektir. Almanya'da zenginler vergi kaçırarak İsviçre ve Luxemburg bankalarında saklamaktalar. Bu 1 trilyon avro demektir.

Avrupa bankası EZB bir seferliğine göçmenlere maddi hibede bulunabilir.

ÖNYARGI 5

"Yabancılar bizim kamu kasamızı soyuyorlar. Hastalık sigortasında paramız eksik, emekliler güvencesizler, yaşlılıkta yoksulluk tehdidi altındalar."

Gerçek: Avrupa Ekonomik Araştırmalar Merkezi'nin (ZEW) araştırmasına göre, 2012 yılında Almanya'daki yabancılar kamu kasalarına 22 milyar avro gelir sağlamaktadırlar. Toplam 8,2 milyon yabancı yaşamaktadır ve bunların 6,6 milyonu Alman pasaportu olmayanlardır.

ÖNYARGI 6

"İlticacılar işyerimizi elimizden alıyorlar. Ücretleri düşürüyorlar ve ucuz iş kolu sektörünü çoğaltıyorlar."

Gerçek: İşyerlerinin yok olmasının sebebi yabancılar değil, tam tersine kapitalist şirketlerdir. Onlar ucuz iş gücünün olduğu geri kalmış ülkelere giderek daha ucuz ürün elde etmektedirler. Ayrıca burada çalışan işçilerin ücretlerini düşürmek için kural dışı bir rekabet oluşturmaktadırlar.

Almanya'da 45 milyon çalışabilir nü-

fus bulunmaktadır. Eğer 8,2 milyon göçmen olmasaydı bu rakam daha az olacaktı. 2050 yılında yalnızca 27 milyon insan çalışabilir yaşta olacaktı. Eğer yabancılar ve göç olgusu olmasaydı, Almanya'da emeklilerin maaşını karşılayacak bir kaynak olmayacaktı.

ÖNYARGI 7

"İlticacılar evlerimizi elimizden alıyorlar. Göçmenlerin bir eve yerleştirilebilmesi için eski kiracılar evlerinden kovulacaklar..."

Gerçek: Almanya en gelişmiş ülkeler arasında olduğu halde, ilticacıları insanlık onuruna yaraşır bir ortamdan uzak çadırlarda ve kötü koşullarda barındırmaktadır. Ayrıca kapitalist Alman devleti onlara yıldır sosyal konut yapımında sınıfta kalmıştır. Asıl bunun sonucu olarak metropol kentlerde kiralılar ödenemeyecek kadar artmış ve ev bulunamamaktadır. Bundan dolayı göçmenler kış günlerinde bile çadırlarda barındırılmaktadır.

ÖNYARGI 8

"İlticacılar sosyal asalaklırlar. Bizim paramızla çok güzel yaşıyorlar. Devlet bize ait olan paraları onlara veriyor."

Gerçek: Almanya devletinin bir ilticacı için ayırdığı aylık para 1000 avrodur. Bu paranın içinde tüm giderler var. Yukarıdaki iddiayı ortaya atan akli evvelerin bu parayla nasıl "çok güzel" yaşadığını bir görsek keşke. Unutmamalıyız ki sosyal yardım alan her kişi Almanya'da Hartz IV olarak 399 Avro yiyecek ve içecek parası, ayrıca ev yardımı almaktadır. Bu gerçek bile 'çok güzel' bir yaşam sürülmediğinin göstergesidir.

ÖNYARGI 9

"İltica edenlerin büyük bir kısmı yalancı ilticacı ve ekonomik göçmenlerden oluşuyor. İltica dilekçelerinin fazlaca reddilmesi bile buna kanıttır."

Gerçek: Almanya'da 2014'te iltica di-

lekçelerinin yüzde 1,8'i Anayasa'nın ilgili maddesi 16'a göre kabul edilmektedir. Diğer önemli bir kesim Cenevre göçmen antlaşması gereği koruma altına alınmaktadır. 2015'te bu oran yüzde 48,5'tir.

Suriye'den gelenlerin iltica dilekçelerinin kabul oranı %96'dır. Eritre 99, Somali 74, Afganistan 68'dir.

Dilekçelerin kabul edilmeme oranındaki yüksekliğin en büyük kaynağı Balkan ülkelerinden gelenlerdir. Bunlar ekonomik göçmenler olarak değerlendirilmektedir. Diğer Avrupa ülkeleri bu dilekçeleri daha dikkatle incelediğinden olacak rakam daha fazla. Mesela Almanya'da kabul oranı yüzde sıfır iken, 2014 yılı verilerine göre İsviçre'de kabul oranı Sırp için %37, Kosovalılar için %40, Fransa'da ise Bosnalılar için %20'dir.

ÖNYARGI 10

"Çoğu İlticacılar Almanya'ya İslamcılığı getiriyorlar. Yabancılar arasında kriminal vakalar çok yüksek. Terör tehlikesi artıyor."

Gerçek: Almanya'da ortalama dört milyon Müslüman yaşamaktadır. Bu Almanya nüfusunun %5'i demektir. Bunların büyük bir kısmı okullarda, işyerlerinde ve toplumda iç içe geçmiş, Almanlar'la beraber yaşamaktalar. Anayasa'ya göre inanç özgürlüğü temel insan hakkıdır. İnsanların farklı dini inançlarının olması da bu hakkın bir boyutudur. Bunu tehdit olarak görmek Müslümanlar'ı potansiyel terörist gibi görmek ve göstermek, kapitalist devletin ve politikacıların bilinçli bir kışkırtmasından başka bir şey değildir. Yabancıları kriminal olaylara karışanlar olarak gösterenler, sadece 2014 yılında iltica yurtlarına yapılan 850 saldırının neo-Naziler tarafından yapıldığını görmezden gelenlerdir.

Syriza: “Umudun ve çözümün” partisinden ihanet partisine

A. Engin Yılmaz

Yunanistan işçi ve emekçi kitleleri yıllarca süren ağır bir ekonomik, siyasal ve toplumsal krizin girdabında bunalmış, sermayenin insafsız sosyal yıkım saldırıları altında ezilmiş, sosyal hakları birer birer gasp edilerek derin bir yokluk ve yoksunluğun karanlığına terk edilmişti.

Yunanistan işçi sınıfı elbette ki bu duruma uysalca boyun eğmedi. Tam tersine döne döne sayısız genel grevler de dahil militan mücadele yolunu tuttu ve sürekli bir arayış içinde oldu. İşte tam da böylesi bir dönemde “Radikal Sol”cu Syriza, işçi ve emekçilerin ve onların arayışının karşısına “Borçları ödemeyeceğiz, yaptırımları tanımayacağız, AB’den ayrılacağız, tüm borçlu işletmeleri kamulaştıracacağız, asgari ücreti ve emeklilik maaşlarını yükselteceğiz, kemer sıkma politikasını uygulamayacağız” vb. gibi vaatlerle çıkmış ve bu vaatleri de içeren ünlü ‘Selanik Programı’ni emekçilerin içinde buldukları durumdan kurtuluşun manifestosu olarak sunmuştu.

Söylem ve vaatleriyle Yunan emekçilerinde büyük bir yankı bulan, liberal reformist ve parlamentarist avanaklar tarafından ise “umudun, çözümün ve kurtuluşun” partisi olarak büyük heyecanlara ve umutlara konu olan Syriza, işçi ve emekçilerin omuzları üzerinde “İktidara” taşınmıştı. Ne var ki iktidara geldiğinin daha ilk ayında Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası ve IMF’den oluşan üçlünün (Troyka) dayattığı kemer sıkma paketlerini onaylamak zorunda kalmıştı. Yunan emekçilerinin büyük umutlar beslediği, liberal reformistlerin ise ölçsüz güzellemele ve dayanaksız hayallere konu ettiği Syriza hükümetinin, sonraki süreçte Troyka’ya tam bir teslimiyet göstererek dizleri üzerine çöktüğünü, bir saldırı hükümeti olarak çalıştığını biliyoruz.

ASLOLAN NİYETLER VE VAATLER DEĞİL, SINIFLAR GERÇEĞİDİR

Syriza hükümeti, iktidara gelmeden önce AB, IMF ve Dünya Bankası’nın saldırılarına direneceğini açıklamıştı. Direnmekten de öte işçi ve emekçiler lehine yapacaklarını sıralayarak sermaye sınıfına karşı kendi konumu üzerinden adeta meydan okumuştur. Fakat bir yılı aşkın hükümet dönemi boyunca vaatlerini bir yana bırakarak emekçilere karşı kapsamlı saldırıların mimarı oldu. Troyka’ya karşı işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarının savunucusu ve temsilcisi olmak iddiasıyla mücadele bayrağı açtığını ileri süren

Syriza, bugüne kadarki icraatlarıyla sermaye sınıfının hizmetkârı olduğunu fazlasıyla kanıtlamış oldu.

Bir yıl içerisinde “Umudun ve çözümün” partisinden ihanet partisine dönüşmek, sınıfa ve emekçi kitlelere alternatif olarak sunulan “Radikal Sol”un trajik öyküsüdür. Kapitalist düzen tabanı üzerinde sınıf ve emekçiler lehine iyileştirmeleri hedefleyen bir mücadele platformuyla siyaset sahnesine çıkmak ve hükümet olmayı başarmak, fakat ardından sosyal yıkım saldırılarının mimarı olarak emekçilere ihanet etmek elbette ki bir niyet ve tercih sorunu değildir. Bu tümüyle Syriza’nın ideolojik kimliği, nesnel ve sınıfsal konumunun yanı sıra sınıflar gerçeğinin kaçınılmaz bir sonucudur. Syriza’nın AB’nin talepleri önünde utanç verici bir şekilde yerlere kapanması, onun sözü edilen konum ve kimliğinin kaçınılmaz sonucudur. Böyle bir kimliğin taşıyıcısı olan bir partinin önderlik ettiği hükümet, kapitalizmin gerçeklikleri, egemen sınıfın acımasızlığı ve mali sermayenin egemenliği karşısında ihanete sivrilmek zorundaydı.

Dolayısıyla ‘Radikal Solcu’ Tsipras ve onun Syriza hükümeti kapitalizm koşullarında “Borçları ödememek, yaptırımları tanımamak, borçlu işletmeleri kamulaştırmak, asgari ücreti ve emeklilik maaşlarını yükseltmek, kemer sıkma politikasını reddetmek” vb. reformları, ancak büyük çaplı sosyal mücadelelere ve militan kitle hareketlerine dayanarak, bunun önüne düşerek ve sermaye sınıfıyla belli sınırlar içerisinde de olsa bir hesaplaşmayı göze

olarak başarabilirdi. Syriza’nın yüzünü buraya değil, AB ve Yunanistan sermayesine döndüğünü biliyoruz.

Syriza hükümetinin bir yılı aşkın sürenin ardında bugün artık tümüyle trajediye dönüşen ve emekçilere ihanetle sonuçlanan hikayesi, Türkiye de içinde olmak üzere dünya çapındaki reformist parlamentarist akımların gerçeğine ışık tutmakta, onların hayellerinin ve programlarının dayanaksızlığını kanıtlamaktadır. Tarih ve marksist teori kapitalizmde reformların nasıl elde edilebileceğini tahlil etmiş ve kanıtlamış, dünyadaki güncel örnekler ise bunu döne döne doğrulamıştır. Syriza bunun en utanç verici örneği olarak önümüzde durmaktadır. Ya kapitalizmle cepheden hesaplaşma yoluna gidilecek ya da en iyi durumda belli reformlar elde dilse bile sermayenin sınıf iktidarı koşullarında zamanla sermayenin egemenliğine ve dayatmalarına boyun eğilecek, art arda tavizler vermek zorunlu hale gelecek ve bu ihanete varılacaktır.

YUNANİSTAN’I SARSICI GELİŞMELER BEKLİYOR

Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri, Syriza hükümeti süreci de dahil yıllardır sürdürülen acımasız sosyal yıkım saldırıları altında adeta soluksuz bırakılmış durumdadır. Elde olan hemen tüm kazanımlar vicdansızca gasp edilmiş, kalan kırıntılar da saldırının hedefi haline getirilmiştir. İşçi ve emekçi kitlelerin üzerine bu kadar insafsızca gitmenin, onları gelecek güvencesinden mahrum edip yoksulluğun ve barbarlığın karanlığına sürükle-

menin elbette ki bir karşılığı olacaktır. Nitekim Yunan işçi ve emekçi kitlelerinin biriken ve büyüyen tepkisi kendini yıllardır genel grevler, grevler, blokajlar vb. bir dizi militan eylem biçimiyle ortaya koymakta ve bu mücadele halen de devam etmektedir. Bir zamanlar sokakta birlikte gaz ve cop yediği yüz binlerce işçi ve emekçiyi AB kapitalistlerinin dayattığı teslimiyet anlaşmasını protesto ettiği için gaz, su ve cop darbeleriyle durdurmaya çalışmıştır Syriza hükümeti.

Tsipras liderliğindeki Syriza, söylemleri ve vaatleri üzerinden emekçi kitleler nezdinde daha düne kadar bu mücadelenin bir aracı olarak görülmekteydi. Bugün ise aynı kitleler tarafından mücadelenin önünde aşılması gereken bir bariyer olarak görülmektedir. Çünkü Syriza hükümeti bir yıldan beridir Troyka’nın dayatmalarını ve ağır sosyal yıkım programlarını uygulayan bir saldırı hükümeti olarak çalışmakta ve tam da bu nedenden dolayı mücadelenin hedefi haline gelmiş bulunmaktadır.

Troyka’dan gelecek “kurtarma” paketleri karşılığında hayata geçirilen saldırılar Syriza hükümetinin iktidara geldiği günden bu yana uygulanmaktadır. Bu saldırıların en büyük halkalarından biri de geçen yıl yapılan 5 Haziran referandumunda Yunan emekçilerinin AB’nin dayattığı kemer sıkma politikalarına “Hayır” demesine rağmen Syriza’nın, işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılarını sürdürmesi oldu. Yunanistan işçi sınıfı bu ihaneti mücadelesini yükselterek yanıtlamıştı.

Fakat saldırıların arkası kesilmedi.

Öteki saldırıların yanı sıra bu kez de hükümet sosyal güvenlik alanında yapmaya çalıştığı yeni düzenlemeleri ve devlet bütçesinden yapacağı kesintileri içeren bir paketi yasalaştırma saldırısı gündeme getirildi. Yunan işçi ve emekçileri 4 Şubat günü ülkede hayatı durduran bir günlük genel grevle bu saldırının da karşısına dikildi.

Çeşitli düzeyde sürekli bir hareketlilik içinde bulunan ve mücadele yolunu tutan Yunan işçi sınıfı, Mayıs ayının ilk günlerinde bir kez daha hükümetin parlamentoda geçirmek istediği tasarruf politikalarını protesto etmek amacıyla genel greve gitti. Başkent Atina başta olmak üzere birçok kentte hayat felce uğradı. Ardından Tsipras hükümetinin, Troyka'nın direktifleri doğrultusunda meclise getirdiği sosyal güvenlik ve vergi yasaları mecliste görüşülürken, işçi ve emekçiler bir kez daha sokaklara dökülerek AB, IMF ve hükümet politikalarını protesto etti. Syriza hükümeti tarafından Yunan parlamentosundan geçirilmek istenen acımasız kemer sıkma önlemleri paketine karşı 6-8 Mayıs'ta üç günlük genel greve gidildi. Emekçi kitleler, "Hükümeti, AB'yi ve IMF'yi defetmek için ayağa kalkın!" ve "Sosyal güvenliğin parçalanmasına hayır!" temel şiarıyla sokaklara döküldü. Ama saldırı paketi buna rağmen Pazar akşamı meclisten geçmiş oldu.

Bunlar Syriza hükümetinin gerçekleştirdiği saldırılar dizisinin son halkalarıdır. O, kapitalizme boyun eğerek ve kendi emekçisine ihanet ederek onları sefalet içinde yaşamaya mahkum etmiş bulunuyor. Yunan işçi ve emekçileri kendisine cehenemi yaşatan Avrupa burjuvazisinin dayatmalarına, onun Yunanistan'daki dayanakları olan uşaklarına ve saldırı aracı haline gelmiş bulunan Syriza hükümetine karşı bir mücadele kararlılığı sergiliyor. Yazık ki bu mücadelede onlara önderlik edecek devrimci bir parti bulunmuyor. Yunanistan proletaryası ya kendi devrimci önderliğini mücadele içerisinde yaratacak ve bu sayede hedeflerine başarıyla yürüyecek ya da umutsuzluk ve çaresizlik içinde gericiliğin ve Altın Şafak gibi ırkçı faşist akımların aleti olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. "Devrimler yüzyılı" tarihsel dönemi içinde Yunanistan büyük sarsıntılara ve alt üst oluşlara gebe dir.

Geleceğin mücadelesi için Syriza ihanetinden çıkarılacak en önemli derslerden biri, liberal reformist akımlar eliyle sınıf ve emekçi kitleler içinde büyüyen parlamentarizm zehrine karşı devrimci sınıf çizgisinde mücadeleyi yükseltmektir. Syriza, ufku burjuva demokrasisi ve iyileştirilmiş kapitalizmle sınırlı olan bir liberal reformist rüyanın sonu olmakla kalmadı, sınıf mücadelesinin önünde aşılması gereken bir engele dönüştüğünün de kanıtı oldu. Dolayısıyla aslanan, düzen içi her türlü çözüm arayışı ile mücadele etmek ve devrim alternatifini güçlendirmektir.

Fransa'da mücadele sertleşiyor

Direnişe rağmen, yasayı kendi varlık yokluk sorunu haline getiren Hollande ve Valls hükümeti, başvurduğu kimi hileler ve kimi tavizler tutmayınca, bu kez, deyim yerindeyse, bir "hükümet darbesi" yaptı. Yasanın parlamentoya sunulmasını beklemedi.

Gündeme geldiği günden beri pek çok eylem ve grevle karşılanan El Khomri çalışma yasasına karşı eylemler devam ediyor.

Fransız sermaye devletinin dümenindeki Hollande-Valls hükümetinin işsizliği azaltma yalanlarıyla süsledikleri, işçi sınıfının yüz yıllık kazanılmış haklarını yok edecek, işçi ve emekçileri sermayeye daha fazla köleleştirecek olan bu yasaya karşı 2 ayı aşkındır direniş sürüyor. Fransız işçiler, emekçiler ve öğrenciler, Paris başta olmak üzere, belli başlı tüm kentlerde her defasında 100 binler halinde sokaklara çıkarak, gösteriler, genel grevler ve blokaj eylemleri gerçekleştirdiler.

Tüm bu direnişe rağmen, yasayı kendi varlık yokluk sorunu haline getiren Hollande ve Valls hükümeti, başvurduğu kimi hileler ve kimi tavizler tutmayınca, bu kez, deyim yerindeyse, bir "hükümet darbesi" yaptı. Yasanın parlamentoya sunulmasını beklemedi. Zira toplumun 4/3'ünün yasaya karşı olduğunu biliyordu. Kendi partisi içinde dahi çok sayıda parlamenter yasanın aleyhinde oy verecekti ve bunu da açıkça dile getirmişlerdi. Çözümü Anayasa'nın 49. maddesinin

3. fıkrasına başvurmakta buldular.

SERMAYE HÜKÜMETİNİN FİİLİ UYGULAMASINA KARŞI DİRENİŞ

Parlamentoyu devre dışı bırakan bu girişim duyulur duyulmaz Fransa çapında işçi, emekçi ve gençler bir kez daha geniş kitleler halinde sokaklara çıktılar. Eylemler Paris başta olmak üzere pek çok yerde polisle çatışmalar halinde geçti. Paris'teki eylemciler yasanın görüşüldüğü Ulusal Meclis'e yönelince, polis ablukası ve barikatı ile engellendi. Bu da başarılı olmayınca, bu kez, işçi kortejleri ile göstericileri karşı karşıya getirmeye çalıştı. Nedir ki bu da boşa düşürüldü.

Rennes'de eylemciler tarafından işgal edilen halk evinin özel kuvvetler tarafından 13 Mayıs günü düzenlenen operasyonla boşaltılmasının ardından yüzlerce genç sokaklara çıkıp gözaltına alınanların serbest bırakılmasını talep etti. Toulouse'da 12 Mayıs'ta yasa karşıtı eylemlerde de gözaltına alınanların serbest bırakılması için yaklaşık 2 bin kişi polis karakoluna yürümüş kitlenin kararlılığı karşısında gözaltılar serbest bırakılmıştı.

GREVLERLE DİRENİŞ SÜRÜYOR

18 Mayıs'ta işçi sendikaları ile öğrenci ve gençlik örgütlerinin çağrısıyla Ecole Militaire'de kitlenin toplanmasıyla Denfert Rocherau Meydanı'na yürüyüşe geçildi. Polisin taciz ve provokasyonu nedeniyle bir süre sonra çatışmalar başladı. Montparnasse yakınlarındaki çatışmada kitlenin kararlı duruşu polise geri adım attırdı.

Aynı gün karayolu emekçileri Fransa genelinde birçok şehirde yollarda barikatlar ve blokaj eylemleri oluşturarak şehirler arası anayolları trafiğe kapattı. Karayolları çalışanları oluşturdukları blokajlarla Lorient, Lanester, Morbihan, Caen, Marsilya, Montpellier, Toulouse, Le Havre, Rennes, Lyon, Bordeaux, Nantes gibi birçok kentte eylemler gerçekleşti.

SNCF'de çalışan demiryolu emekçilerinin de greve çıkacağı belirtilirken, CGT'ye bağlı Cheminots sendikası haftanın her Çarşamba ve Perşembesi olmak üzere grev çağrısı yaptı. SUD-Rail ise 11 Temmuz'a kadar aralıksız grev çağrısı yapıyor.

Sykes-Picot Anlaşması...

Tarihsel gerçekler ve sosyalizmin üstünlüğü

D. Yusuf

Ortadoğu'nun haritası ilk kez, adına Sykes-Picot denen anlaşma ile çizilmiştir. Dönemin iki büyük sömürgeci devleti Fransa ve İngiltere'nin damgasını vurduğu bu anlaşmanın üzerinden 100 yıl geçmiş bulunuyor. Tam yüz yıldır tüm Ortadoğu halkları, emperyalist büyük devletlerin o tarihte onlara reva gördükleri onur kırıcı kölelik koşullarında yaşadılar. İradeleri hiçe sayıldı. Ulusal kaderlerini tayin hakkı tanınmadı. Buna layık görülmediler. Emperyalistlerin her şeyi zora dayalıydı ve halklar öz topraklarında zora dayalı rejimlerle yönetildiler.

Emperyalistler türlü yalanlarla ve türlü bahanelerle sık sık bu coğrafyada savaşlar çıkardılar, halkları birbirine düşürdüler. Kanlı müdahalelerde bulundular, işgallere başvurdular. Ülkeler yakıldı, yıkıldı, viraneye çevrildi. Tüm zenginliklerine el konuldu.

Sykes-Picot denen uğursuz anlaşmadan en fazla ve en olumsuz biçimde etkilenen halkların başında ise Kürt halkı gelmektedir. Zira bu anlaşma ile Kürdistan bir yeni parçalanmayla karşı karşıya kaldı. Sonuç olarak dört ayrı parçaya bölündü. Kürt halkı dört sömürgeci devletin (Türkiye, Irak, Suriye ve İran) sınırları içinde zora dayalı olarak yaşamaya mahkum edildi. Ulusal kendi kaderlerini tayin hakkı en kaba biçimde yok sayıldı. Türk sermaye devletinde olduğu gibi, Kürtler'in varlıkları dahi inkar edildi. Ulusal ve demokratik hakları için her kalkışmaları büyük katliamlar ve soykırımlarla karşılandı. Asimilasyon politikaları ve pratikleri ile eritilmeye çalışıldılar. Zaman içinde efendiler değişti, ama Kürtlerin ve diğer kardeş halkların kaderi hiç değişmedi. Ortadoğu ve Kürdistan bir ezilen halklar coğrafyası, bir savaşlar arenası, bir halklar hapishanesi olmaya devam etti. Sykes-Picot anlaşmasının o tarihte belirlediği statüko sömürgeci devletlerce kiskançlıkla korundu bugüne dek.

Şimdi yeni bir dönemdeyiz. Şimdi, o tarihte bu anlaşmayı halklara dayatan İngiliz ve Fransız emperyalizmi yine Ortadoğu'dadır. Üstelik bu kez, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler de bu coğrafyaya demir atmış bulunuyorlar. Ortadoğu ve Kürdistan yine bir işgaller, müdahaleler ve savaşlar coğrafyasıdır. Bu kez çok daha fazla kan akıyor. Çok daha kirli silahlarla savaşıyor. Adı İŞİD, El Kaide, El Nusra ve Ahrar'ü Şam vs. olan çağdışı ölüm makineleri aracılığıyla

halkların üzerine her gün ölüm ve yıkım kusuluyor. Irak'tan Suriye, Libya, Yemen, Filistin ve Kürdistan'a dek her yerde tüketiciler savaşı yürütülüyor.

Fakat öte yandan günümüzde emperyalist müdahalelerin, toplumsal kalkışmaların ve işgallerin dolaysız sonucu olarak Sykes-Picot anlaşması ile belirlenen statüko delik deşik hale gelmiştir. Sınırlar oldukça aşınmış, tanınmaz hale gelmiş olup, değişim adeta kaçınılmazdır ve emperyalistler de zaten bu nedenle bu coğrafyaya taşınmışlardır. Ortadoğu'nun haritasını kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek üzere bölgededirler. Yine benzer amaçlar taşımaktadırlar ve hedefleri yine aynıdır: halklara ait zenginliklere el koymak, halkları kendi çizdikleri sınırlar içinde ve yine zora dayalı biçimde yaşamaya mahkum etmek. Fakat bu kez Irak ve Suriye örneklerinde görüldüğü gibi daha da parçalamış olarak...

Dikkate değer olan, tüm bu gelişmelerin zora dayalı olmasıdır. Birliklerin de, ayrılıkların da savaşlar ve benzeri zor yöntemleri ile gerçekleştirilmesidir. Her bir icraatları zora dayalı yapılan birer Sykes-Picot'tur. Kapitalizmin ve burjuvazinin dünyasından başka bir şey de beklenemez.

ÖZGÜRLÜK VE EŞİTLİĞİN DÜNYASI SOSYALİZM

Hiç kuşkusuz aradan geçen yüzyıl

içinde tarihsel, toplumsal ve siyasal çok önemli başka gelişmeler de yaşandı, çok önemli başka değişikliklere de tanık olundu.

Dönemin en önemli ve en anlamlı gelişmesi, Rusya'daki, sadece Asya'nın değil, Avrupa gericiliğinin de en güçlü ve ceberrut kalesi olan despotik Çarlık rejiminin yıkılması ve ardından kapitalist barbarlığa son veren Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesiydi. Bu devrim, yeni bir çağı, emperyalizm ve proleter devrimler çağını başlatmıştır. Tek başına bu özelliği ile bile tarihsel bir niteliğe sahiptir. Fakat öte yandan bu devrim, sömürülen, Çarlığın dayanılmaz despotik rejiminin yaşamını çekilmez hale getirdiği işçileri, toplumun bu en devrimci sınıfını iktidara taşıyan niteliği ile apayrı tarihsel, toplumsal ve siyasal nitelikte bir devrimdir.

Sadece bu da değildir. Sosyalist Ekim Devrimi, aynı zamanda bir halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sındaki ezilen, bağımlı ve sömürge halkların kurtuluşunu da sağlamıştır. Onları kahredici biçimde mahkum edildikleri kölelikten kurtarmış, işçi sınıfı ile birlikte kendi kaderinin efendisi, demek oluyor ki karar vericisi konumuna çıkarmıştır. En kısa ve en yalın bir anlatımla, Sosyalist Ekim Devrimi, dönemin Rusya'sının işçilerinin ve halklarının kaderini değiştirmiş, deyim uyuşsa, milyonlarca işçinin, emekçinin ve ezilen halklarının çıkarları

temelinde Rusya'nın haritasını yeniden çizmiş, Rusya'yı, adı özgür ve eşit Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği olan bir coğrafya haline getirmiştir.

Sonraki seyri ne olursa olsun, bu coğrafyadaki halklar yıllarca özgür, eşit ve kardeşçe bir ilişki içinde olmuş ve bunun tam karşılığı bir yaşam sürdürmüşlerdir. Bağımsız olacağı denmiş, bağımsız olunmuştur. Tüm koşullar eşit olacaksa eğer, birlikte yaşamak istiyoruz denmiş, SSCB'nin bir parçası olunmuştur. O kadar ki, bu büyük devrimin sonucunda bir halklar hapishanesi olan bu coğrafyada tam 15 sosyalist cumhuriyet ve sayısız özerk bölge oluşmuştur.

Belirtmek gerekir ki, Sosyalist Ekim Devrimi'nin salt kendisiyle sınırlı etkileri ve sonuçları olmamıştır. Sadece kendi coğrafyasındaki işçi, emekçi ve ezilen halklar için değil, tüm dünya halkları, özellikle de sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ezilen halkları için de bir kurtuluş bayrağı olmuştur. Bu aynı tarihsel dönemde pek çok yerde de devrimler ve devrimci kalkışmalar için esin kaynağı olmuştur. Ekim Devrimi'nden ilham alınarak ve aynı yoldan yürünerek, benzer şeyler, başka coğrafyalarda da var edilmiştir. Örneğin Yugoslavya'da 6 cumhuriyet ve iki özerk devlet yaratılmıştır. Çekoslovakya ve Çin'de de benzer oluşumlara tanık olunduğu bir başka gerçektir.

Günümüzde, sözü edilen bu tablo-

dan eser kalmamıştır. Bir başka yazının konusu olan, tarihsel, toplumsal, siyasal çok yönlü nedenlerle, Ekim Devrimi tüm sonuçlarına ulaştırılmadı. Zaman içinde gerisin geri kapitalist ilişkilerin boy verdiği, bürokrat bir burjuvazinin oluşup geliştiği, sömürü ve kölelik dünyasına dönüldü. Bu yoldaki evrimin azami sınırına geldiği bir momentte, 1989 yılında, SSCB çözülüp dağıldı. Yıllarca bir arada yaşayan halklar birlikten koptular, yeniden kendi "ulusal yuva"larına geri döndüler. Fakat kapitalizmin ve burjuvazinin dünyasında yaşananlardan tamamen farklı biçimde oldu bu. Hiçbir müdahale ile karşılaşmadılar, savaşa tutuşmadılar. İşte bu, devrimin ve tarihsel bir yenilgiye uğrayan sosyalizmin her şeye ve herkese rağmen sömürülen ve ezilen halklara bıraktığı önemli bir mirastır. Ve en yakıcı biçimde, sosyalizmin kapitalizmden ve burjuva düzenden kesin biçimde üstünlüğünü ve farklılığını anlatmaktadır.

ORTADOĞU HALKLARININ YAKICI İHTİYACI: YENİ EKİM DEVRİMLERİ VE SOSYALİZM

Kapitalizmin uzun süren genişleme ve refah dönemi çoktandır sona ermiştir. Yeniden boylu boyunca geçmiştekilerden de kapsamlı, derin ve şiddetli bir krizin içinde debelenmektedir. Gericilik dönemi de yavaş yavaş sona ermektedir. Dünyanın kapitalist metropollerini proletar kitle hareketleri, yoksul ülkeleri ise biri bitmeden diğeri başlayan halk isyanları ile sarsılmaktadır. Tarihin öznesi hala işçi sınıfıdır. Eylem kılavuzumuz hala Marksizm-Leninizm'dir. Tarihin icat ettiği en büyük ve en etkili silah da hala devrimci partidir.

Kapitalizm, tüm iddiaların hilafına insanlığa ve doğaya ait hiçbir sorunu çözmemiştir. Esasen buna muktedir değildir. Bu nedenle de yeniden ve daha yakıcı biçimde sorgulanmakta ve suçlanmaktadır. Çözücü olan bir kez daha devrimlerdir. Sosyalizm hala insanlığın kurtuluş barışı ve en büyük özlemi haline gelmiştir. Kısacası, insanlık yeniden bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiştir. Zaman yeniden devrime akıyor. İlerici insanlığın acil ve yakıcı ihtiyacı da yeni Ekim Devrimleri ve sosyalizmdir.

Kürt ve Ortadoğu'nun diğer kardeş halklarının yeni Sykes-Picot'lara değil, işçi sınıfının merkezinde olduğu birleşik bir sosyalist devrime ihtiyacı var. Emperyalizmin, işbirlikçisi sömürgeci devletlerin ve çağdışı gericiliğin sömürü, yağma ve savaşların hiç eksik olmadığı bir Ortadoğu'ya değil, Türk ve Kürt halkı da dahil, tüm kardeş halkların özgürlüğü ve tam eşitliğinin karşılığı olan, bir ucu Balkanlar'a diğer ucu Ön Asya'ya uzanan özgür ve eşit Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne ihtiyacı var.

İnsani Yardım Zirvesi: Burjuvazinin İkiyüzlülüğü

Kapitalistler kendi yarattıkları bu karanlık tablodan yine kendi düzenlerini ayakta tutarak çıkmak istiyor. Bunun için her alanda azgınca saldırıyor. İnsani yardım adı altında gündeme getirdikleri iki yüzlü politikalarla da kitleleri kandırmaya çalışıyor.

Dünya İnsani Yardım Zirvesi, Birleşmiş Milletler (BM) öncülüğünde 23-24 Mayıs tarihleri arasında ilk defa toplanacak. Ev sahibinin Türkiye olacağı belirtilen etkinliğin çağrısı Başbakanlık sitesinden şu şekilde duyuruldu: "İnsan odaklı diplomasisiyle, komşusu açken tok yatmayı zül gören bir kültürün temsilcisi olarak Türkiye, bir yandan küresel düzeyde nerede ihtiyaç sahibi varsa yardım elini uzatırken, diğer yandan da, 3 milyon aşkın sığınmacıya kapılarını açmış, aşını, hayatını paylaşıyor. BM verilerine göre günümüzde dünyada en çok mülteci barındıran ülke konumunda olan Türkiye çağlar boyunca kendi ülkelerindeki mezalimden kaçan milyonlarca insana kucak açtı. Ayrıca, Türkiye resmi insani yardımının milli gelire oranı dikkate alındığında ise dünyanın 'en cömert' donör ülkesi oldu.

Dünya İnsani Zirvesi'ne ev sahibi olarak Türkiye'nin seçilmesi uluslararası toplumun takdirinin bir nişanesi olarak görülüyor. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri ile birlikte ev sahipliği yapılacak zirve, Dünya liderlerini ilk kez krizden

etkilenen kesimlerle biraraya getirecek, insani sistemde etkin rol oynayan sivil toplum, özel sektör ve diğer kesimlerin temsilcileriyle, sistemin geleceğine ilişkin acil sorulara yanıt arayacak. Türkiye, bu alandaki tecrübelerini ve dünyaya örnek teşkil eden uygulamalarını bu vesileyle insani toplumla paylaşacak."

Emperyalist bir kuruluş olan BM'nin öncülüğünde gerçekleşecek olan etkinlikte esas olarak sistemin geleceğine ilişkin acil sorulara yanıt aranacağı açık. Ortadoğu'yu büyük bir yıkımla yüz yüze getirenler ve bütün bir coğrafyayı kan gölüne çevirenler, krizler içerisinde debelenen sistemi nasıl devam ettirebileceklerini konuşacaklar. Sürdürmek istedikleri düzen ise Suriye'de milyonlarca insanı göç yollarına düşüren ve cihatçı çeteleri besleyip halkları katleden emperyalist-kapitalist düzendir. Zirvenin Türkiye'de yapılacak olması ise elbette ki bütün bu süreçlerde yer alan Türk sermaye devletinin üstlendiği rollerden bağımsız değildir. Cihatçı çetelere silah ve mühimmat yardımı yapan, Kürdistan'da aylardır süren saldırılarıyla yüzlerce in-

sanı katleden Türk sermaye devleti, bu barbarlığın "nişanesini" çoktan hak etmiş durumda.

Avrupa Birliği ile kirli pazarlıkların ardından anlaşılan sermaye devleti bir kaç milyon karşılığında mültecilere sözde "yuva" olacak. Avrupa emperyalizmi Ortadoğu'da yarattığı yıkımın yakıcı sonuçlarını görmek istemediği biliniyor. Bu kirli anlaşma doğrultusunda Türkiye'de mültecilere sözde yuva olarak açılan kampların cihatçı çeteler tarafından üs olarak kullanıldığı, çocukların ve kadınların bu kamplarda tecavüze uğradığı ise biliniyor.

Kapitalistler kendi yarattıkları bu karanlık tablodan yine kendi düzenlerini ayakta tutarak çıkmak istiyor. Bunun için her alanda azgınca saldırıyor. İnsani yardım adı altında gündeme getirdikleri iki yüzlü politikalarla da kitleleri kandırmaya çalışıyor. Fakat tüm bu çabaları nafile! Zira Avrupa'da, Ortadoğu'da, Afrika'da, zulmün ve sömürünün olduğu her yerde emekçilerin içerisinde gün be gün öfke birikiyor.

Tacize, mobbinge ve sömürüye karşı ses ver!

Kadın işçi ve emekçiler çalışma yaşamında türlü sorunlarla karşı karşıyadır. Bu sorunlar arasında yer alan mobbing ve diğer taciz uygulamaları, topluma egemen gerici algı nedeniyle, kadın işçi ve emekçileri daha çok etkilemektedir.

Genel anlamda tehdit edici, rahatsızlık verici, toplumsal yaşama ve etik kurallara uygunsuz davranışlar taciz tanımı içinde değerlendirilir. Taciz daha geniş kapsamda ve durumlarda kullanılmaktadır. Mobbing ise bir taciz türü olarak daha çok çalışma yaşamında karşımıza çıkmaktadır. Ancak mobbing çeşitli topluluk ya da kurumlar içinde de görülebilmektedir.

Mobbing genel anlamda çalışma yaşamında işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı baskı, şiddet, yıldırma gibi rahatsız edici hareketleri kapsamaktadır. Psikolojik taciz olarak da tanımlanan mobbing "güce, yetkiye, konuma" sahip patron ya da vekillerinin konumlarını kullanarak işçi ve emekçilere uyguladıkları saldırgan davranışlardır. Psikolojik şiddet, aşağılama, alay etme gibi saygısız davranış ve tutumlardır. Bunun yanında aşırı iş yükü vererek ya da istemediği bir yerde çalışmaya zorlayarak bezdirmek de bu kapsamda değerlendirilmektedir. Amaçlanan işçi ve emekçinin hem psikolojik hem fiziksel olarak yılması, işten kendisinin çıkmasını sağlamaktır. Uygulamada farklı türleri bulunan mobbingin en çok görüleni işyerlerinde bu tip "üst" konumdakilerin uyguladıkları türdür. Düşey psikolojik taciz olarak ifade edilen bu türün özellikle kıdem hakkını kazanmış ya da patronların "sakıncalı" gördüğü hak arama mücadelesinde öne çıkmış

işçi ve emekçilere uygulandığını sıklıkla görmekteyiz. Yatay psikolojik taciz olarak adlandırılan bir diğer mobbing türü ise benzer pozisyonlarda olan işçi ve emekçiler arasında çekememezlik, rekabet vb. çıkar çatışmaları sonucunda görülmektedir. Bu, kapitalist üretimin koşulladığı yüksek performans dayatmasının, işçi ve emekçiye rekabete zorlayarak kârını arttırmayı hedefleyen uygulamaların emekçilerdeki yansımasıdır. Patronun aşırı kâr hırsı işçi ve emekçileri adeta birbirine düşman etmekte, yabancılaştırmaktadır. Kapitalizmin yarattığı bireyci, dayanışma ruhundan yoksun insan ilişkileri ortamında bu mobbing türü de sık yaşanmaktadır.

Bir diğeri de dikey psikolojik taciz olarak adlandırılan mobbing türüdür. Nadir görülen bir durum olsa da çalışanların

yöneticiyi kabullenememesi, eski yöneticiye duyulan bağlılık, kıskançlık gibi biçimlerde yaşanmaktadır.

Bahsedilen tüm mobbing türleri kapitalist sınıfsal ilişkilerin sonucu olarak yaşansa da ırkçılık, mezhepçilik, cinsiyetçilik gibi ayrımcılık türleriyle birlikte görülmektedir.

*

İşyerlerinde kadın işçi ve emekçilerin çok sık karşılaştığı bir taciz türü de cinsel tacizdir. Bu tanımda genel anlamda kişinin istemi dışında maruz kaldığı cinsel şaka, teklifler, cinsel içerikli görsel, sözel ya da fiziksel halleri kapsayan davranışlardır. Kadın işçi ve emekçiler çalışma yaşamında bu yönlü davranışlara sıklıkla maruz kalmaktadır. Bu tacizlere boyun eğmeyen kadınlara çeşitli tehdit ya da mobbing uygulamaları dayatılmaktadır.

Bahsi geçen sorunlar işyerlerinde sıklıkla yaşanmaktadır. Ancak çoğu durumda toplumdaki geri bilinç koşullarında ya suskunlukla, boyun eğmeyle karşılanmakta, ya da kimi zaman farkına bile varılmamaktadır. Bilinçli ve örgütlü işçi ve emekçiler ise buna karşı koymakta, mücadele etmektedir.

İşçi ve emekçilerin emeklerinin ve bedenlerinin azgınca sömürüldüğü bu düzende sömürünün, tacizlerin ve diğer baskı uygulamalarının önüne ancak örgütlü güçle geçilebilir. Son dönemde Tuzla Rimaks'ta, Manisa ECA Valfsel Armatür AŞ'de ve Çiğli Organize'deki Kastaş'ta direnen kadın işçilerin verdikleri mücadeleler oldukça önemlidir. Kadın işçiler tacize, mobbinge ve sömürüye karşı daha çok ses vermeli, mücadeleyi büyütmelidir!

Kadına yönelik şiddete devlet kalkanı!

Kadına yönelik şiddetin her geçen gün arttığı bir süreçten geçiyoruz. Sadece kadınlara değil, çocuklara yönelik cinsel istismarın tırmandığına tanık oluyoruz. Ensar Vakfı'ndaki tecavüz skandalının ardından bir bir gündeme gelen vakalar, buz dağının sadece bir kısmını yansıtıyor... Aslında bu tablonun çok daha vahim olduğu açık.

Kadınlara ve çocuklara yönelik her geçen gün tırmanan şiddetin arkasında, yaşadığımız sistemin çok yönlü çürümüşlüğü yer alıyor. Aynı zamanda dinsel gericiğin yarattığı atmosfer de kadına ve çocuğa yönelik şiddeti meşrulaştıran ve pekiştiren bir rol oynuyor. Sermaye devleti ise, tacizcilerin ve tecavüzcülerin

koruma kalkanı olarak hareket ediyor.

AKP iktidarı, geline süreçte kadınların ve çocukların kısıntı düzeyinde kalan haklarını da tırpanlamaya hazırlanıyor. "Aile bütünlüğünü olumsuz etkileyen unsurlar ile boşanma olaylarının araştırılması ve aile kurumunun güçlendirilmesi için alınması gereken önlemlerin belirlenmesi için" oluşturulan komisyon, geçtiğimiz günlerde Ceza Kanunu, Medeni Kanun ve 6284 sayılı Şiddet Önleme Kanunu'nda değişiklikleri içeren bir taslak hazırladı. Taslak, adından da anlaşılacağı üzere, kadının uğradığı her türlü baskıyı, zorluğu, şiddeti engellemeyi değil, "aileyi" korumayı amaçlıyor. Bunu yaparken de kadınların "haklarını"

ayaklar altına alarak, ezilmesini daha da pekiştiriyor.

Peki yasa taslağı neleri içeriyor? Tecavüzcülerin, tecavüz ettiği kişiyle 5 yıl "sorunsuz" bir evlilik gerçekleştğinde "denetimli serbestlikten" yararlanmasını, tecavüzcünün hadım edilmesini, kadına-çocuğa yönelik şiddeti doğuran nedenleri ortadan kaldırmak ya da şiddet karşısında yaptırım uygulamak yerine uzlaştırma ve arabulucuk yapılmasını, "ailenin mahremiyeti" bahanesiyle, aile hukukuyla ilgili davalara gizlilik getirilmesini, şiddete karşı koruma kararları için delil veya belge aranmasını, kadının nafaka hakkının süreye bağlanmasını, mesai saatleri içinde şiddete uğrayan kadının polise başvurmasının engellenmesini, mal rejiminden kaynaklı kadının

%50 payının verilmek istenmemesini, ailenin yaşadığı sorunlarda rehberlik hizmetlerinde dinsel kurumlara başvurulmasını vb...

Taslakta, kadınların boşanamaması için her şey düşünülmüş. Kadınları cendereye alarak, boşanmaları durumunda karşı karşıya kalacakları zorluklar daha da ağırlaştırılmış. Bunların yanısıra, çocuk istismarının bir başka boyutu olan çocuk yaşta evlilik, yasal zemine kavuşturulmak istenmiş. Böylesi bir tablo, bırakalım kadınlar üzerindeki baskı ve şiddeti azaltmayı, daha da tırmandıracak ve boyutlandıracaktır. AKP iktidarı eliyle kutsanmak istenen "aileye" dayalı düzende kadınların payına ise daha fazla şiddet, baskı ve sömürü düşecektir.

Hastalıklı çamurda sağlıklı çayır yetişmez!

Toplumumuzun kanayan yaraları olan taciz, tecavüz ve çocuk istismarı olaylarında son dönemde ciddi bir patlama yaşandı. Hemen her gün çocuğa yönelik bir taciz ya da tecavüz haberi duyar olduk. Ancak bu durumun kamuoyuna yansıyandan daha çok olduğunu biliyoruz. Çünkü cinsel istismar, istismara uğrayanlar tarafından bile çeşitli kaygılar ve imkansızlıklardan kaynaklı gizli tutuluyor.

Aklımız şu soruya takılmadan edemiyor. Neden her geçen gün cinsel istismar artıyor? Bu patlamanın nedeni ne? Bu sorulara yanıt bulmak için toplumumuzun yapısına bakmak gerekiyor. Bireyciliğin, kişisel çıkarın ve fırsatçılığın kutsandığı bir kapitalist toplum gerçeğiyle karşı karşıyayız. Böyle bir toplumsal düzen emekçiler açısından istismar edilmenin, sömürülmenin zeminlerini fazlasıyla oluşturmaktadır. Çünkü paran yoksa yeterince iyi beslenemezsin. Sağlıklı zihinsel ve psikolojik gelişimin engellenir ve moral değerlerin zayıf olur. Temel kaygı hayatta kalma kaygısı olur. Ancak bu durum o kadar yaygın ve kitlesel yaşandığı için artık giderek normalleşmiştir. Bedensel, zihinsel ve psikolojik olarak istismar edildiğinizi anlayamazsınız bile.

Aynı "normalleşme" cinsel istismar,

taciz ve tecavüz saldırıları üzerinden de yapılmaya çalışılıyor. Örneğin Karan'daki çocukların cinsel istismar olayı üzerinden Aile ve Sosyal Politikalar Bakanının "bir defadan bir şey olmaz" demesi bunu anlatıyor. Keza sermaye düzeni, doğal bir insan dürtüsü olan cinselliği bir taraftan "ayıp-günah" diyerek bastırıp, diğer taraftan pornografik yayınlar yaparak, TV, internet gibi araçlarla cinselliği hastalıklı bir şekilde pazarlayarak, aşırı uyararak daha da sapkınca yaşanmasına sebep oluyor. Çürüyen düzenin, çürümüş bireyleri fırsatını bulduklarında bencilce isteklerini tatmin ediyorlar. Bu türden saldırıların hedefinde ise en çok da kapitalist toplumun korunması ve savunması bırakıldığı çocuklar yer alıyor. Çocuklar bazen de evlendirilmek suretiyle bu türden saldırılara maruz kalıyorlar. Geçenlerde aynı aile bakanı 31 bin 337 çocuk gelin olduğunu açıkladı. Gerçek sayının çok daha da fazla olduğu biliniyor.

Yoksul işçi ve emekçi aileler ihtiyaçlarını karşılayamadıkları için çocuklarını Ensar Vakfı gibi kurumlara vermek zorunda kalabiliyor. Zaten kendileri de sermaye tarafından sömürülen, istismar edilen yoksul ailelerin çocuklarına iyi bakmasını beklemek hayal kurmak olur.

Kapitalist toplumda insanın kendisine, çevresine ve başka insanlara karşı yaşadığı yabancılaşma da insanın duygularını ve dürtülerini doğal yollardan yaşamasına engel oluyor. Sık sık duyarız "ben kimim, beni buraya kim koydu, ben ne istiyorum" gibi sözleri.

Kısacası kapitalist toplum istismar için en uygun ortamı sağlayarak bir bataklık yaratıyor. Bu bataklığın içinde de her türlü pislik rahatça üreyebiliyor. Bu bataklığın görünmemesi için de yöneticiler tarafından her türlü manipülasyon yapılıyor.

Bu bataklıktan çıkmanın yolu toplumun olanaklarının ve zenginliklerinin birilerinin çıkarı için değil tüm toplumun sağlıklı gelişimi için kullanılmasından, yani özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemin aşılmasından geçmektedir. Ancak o zaman bütünlüklü, sağlıklı bireyler yetişebilir. Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı" romanında dediği gibi "hastalıklı çamurda sağlıklı çayır yetişmez." Toplumun genel yapısı iyileşmeden sağlıklı bireyler yetiştirmek çok zordur. Ya kapitalizmin bataklığında çürüyeceğiz ya da sosyalist toplumda yeniden yeşereceğiz.

F. CAN

Polisin katlettiği Gemsiz uğurlandı

15 Mayıs'ta evinin balkonundayken polis tarafından vurularak katledilen Pınar Gemsiz 17 Mayıs'ta Gazi Mezarlığı'nda uğurlandı.

Pınar Gemsiz'in evinin önünde toplanan binlerce kişi sloganlarla Gazi Hastanesi'ne yürüdü. Hastanenin morgundan cansız bedeni alınan Gemsiz'in tabutunu kadınlar omuzlarında taşıdı. Buradan sloganlarla yapılan yürüyüşle Zübeyde Hanım Camisi'ne gidilerek cenaze namazı kılındı.

Cami avlusunda ağıtlar yakılırken polis terörü lanetlendi. Cenaze namazının ardından Gemsiz'in cenazesi helallik alınmak üzere evinin önüne getirildi. Helallik alındıktan sonra kitlenin Gazi Mezarlığı'na yürüyerek Kürtçe ağıtlar eşliğinde Gemsiz'in cenazesini toprağa verdi. Defin işleminin ardından KJA Üyesi Gülsen Biter ve Sultangazi Dayanışması adına Ece Öztürk tarafından yapılan konuşmalarda Gemsiz'in katledilmesi ve polis terörü kınanarak mücadele çağrısı yapıldı.

Polisin vurduğu Remziye Bor yaşamını yitirdi

Van'ın İpekyolu ilçesi Xaçort Mahallesi'nde 19 Nisan'da özel hareket polisleri tarafından yapılan baskında vurulan Remziye Bor 17 Mayıs'ta yaşamını yitirdi.

Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi yoğun bakım ünitesinde 28 gün boyunca uyutulan Bor'un ilk günden beri solunum yetersizliği çektiği ve boynundaki yaranın enfeksiyon kapması sonucu durumunun kötüleştiği ve yaşamını yitirdiği açıklandı. Bor'un cenazesi Yüksekova'ya götürülerek defnedildi.

Remziye Bor polis tarafından vurulduktan sonra hastaneye kaldırılmış, ancak vücudunun büyük kısmında felç olduğu için 2 kez ameliyat geçirmişti. Üstelik 7,5 aylık hamile olan Bor'un bebeği sezaryenle alınmıştı. Katil polislerle ilişkin ise hala bir işlem başlatılmadığı ifade ediliyor.

Hapishaneler ve devrimci tutumumuz

Evrin Erdoğan*

Sermaye düzeni sınıf ve kitle hareketini bastırmak ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak amacıyla toplumsal muhalefete yönelik dizginlerinden boşalmış bir faşist devlet terörü uyguluyor. İşçi-emekçileri savaş ve saldırganlık politikalarına yedeklemek için milliyetçi-şoven kuşatmayı tırmandırıyor ve sınıfa tam anlamıyla bir kölelik düzeni dayatıyor. İşçi sınıfının dünya ölçeğinde burjuvaziden büyük bedeller ödeyerek sökülüp aldığı kazanımlar yok edilmeye çalışılıyor.

Fiili bir sıkıyönetim yürürlükte. Metropollerin sokakları-meydanları sermayenin kolluk kuvvetlerince işgal edilmiş durumda. İşçi direnişlerine, gençlik eylemlerine, inkar ve imhaya karşı direnen Kürt halkına ve sokağa çıkarak hak talep eden tüm toplumsal muhalefete büyük bir tahammülsüzlükle saldırılıyor.

Sermaye düzeninin açmazları dış politikadan ekonomiye, rejim krizinden Kürt sorununa kadar pek çok alanda derinleşiyor ve toplumsal muhalefete yönelik geleneksel baskı yöntemleri tam da bu nedenle pervasızca uygulanıyor. Çünkü toplumsal öfkeyi uzun süre kontrol altında tutamıyorlar, ne Kürt illerinde açık bir şekilde sürdürülen kirli savaşla ne de işçi sınıfı ve emekçileri fiziki-ideolojik saldırılarıyla kötürümleştirerek...

Sonuç olarak sermaye devletin politikalarına boyun eğmeyenler cezalandırılıyor. Polis devleti uygulamalarını toplumsal muhalefetin tüm öznelerinin hapishanelere kapatılması tamamlıyor. Sınıf ve kitle hareketini boğmak için çıkartılan zorba yasalar ve sokağa salınan çeteler, patlatılan bombalarla oluşturulan korku atmosferi, son günlerde göçmenlerin geri kabul anlaşmasının imzalanması ile tüm ülkenin açık bir toplama kampına dönüştürülmesi vb. uygulamalar toplumsal yaşamın tümünü hapishaneye çevirme adımlarıdır.

Bu tablo kızışan sınıflar mücadelesinin çetin koşullarına uygun bir hazırlığın yakıcılığına işaret ediyor. Sermaye iktidarı "içerisi" ve "dışarı" ile tüm toplumsal yaşamı hapishane haline getirmiş, örgütlü-birleşik düzen karşıtı mücadeleyi hedefe almışken, tüm güçlerimizin siyasal gericiliği ve faşist uygulamaları siyasal yaşamın her alanında püskürtme bakışıyla güne yüklenmesi gerekiyor.

Elbette ki sınıf devrimcileri gözaltında, işkencede, zindanda devrimci tutum konusunda ilkesel bir duruşa ve buna uygun bir pratiğe sahipler. İçinden geçtiğimiz devrimler döneminde kapitalist barbarlığa karşı sınıf mücadelesi-

Keyfi uygulamalara yönelik kararlı bir mücadele yürütürken, ideolojik-teorik gelişimi ve buna dayalı üretken bir siyasal yaşamı eksen alan, planlı ve yaratıcı bir gündelik yaşam örgütlenmelidir. Bunun birinci koşulu sınıf ve kitle hareketiyle, devrimci siyasal sınıf faaliyetimizle birlikte soluk alıp vermektir.

ni örgütlerken devrimci ruh ve militan kimliği güçlendirmenin önemini sürekli gündemleştiriyor oluşumuz, devrimci görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olmamızdan kaynaklanıyor. Düzen ve devrim arasındaki mücadelenin bir alanı olan zindanlar kapitalizmle birlikte kıyasıya bir irade savaşımına tanıklık etmiştir. Özel mülkiyetin ve sınıfların doğumu ile birlikte ortaya çıkan hapishaneler, modern sınıfların belirmesiyle egemenler tarafından devrimci iktidar mücadelelerinin tartışmasız bir zor aygıtı olarak devreye sokulmuştur.

Bu çerçevede burjuvazi tarih sahnesine çıktığı kesitten itibaren kendi gerici sınıf çıkarları için zindanları toplumsal muhalefetin üzerinde bir sopa gibi kullanılıyor. Bugün içinden geçtiğimiz altüst oluşların yaşandığı bunalımlar ve savaşlar döneminde, "dışarı"daki sosyal mücadelenin içinde mayalanan devrimci eğilimler bastırılmaya çalışılıyor. Bunun için komünistleri, devrimcileri, ilericileri

"içeriye" kapatıyorlar.

Dünya kapitalizmi ve onun organik bir parçası olan Türkiye kapitalizmi '70'lerden itibaren yaşanan ekonomik durgunluğun çöküntüye doğru gitmesine engel olmak için neo-liberal politikaların ürünü olarak siyasal gericiliği ve polis devleti uygulamalarını devreye sokmuştur. Tüm hak gasplarına ve hazırlıklarına rağmen kitlelerin isyanını yok etmeyi başaramıyor. Son dönemde akademisyeninden avukatına kadar toplumsal muhalefetin tüm kesimlerini zindanlara kapatarak ehlileştirme politikasını şiddetlendirmesi, sırada direnişçi işçilerin-emekçilerin olduğunu gösteriyor.

Sermaye devletin hedefi işçi-emekçilere korku salmaktır. Devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesinin önüne her türden gerici barikatı örerek geçmek, sömürü çarklarını döndürmektir. Bunun için sermaye düzeninin çizdiği sınırların dışına çıkan, burjuvazinin yasalarına değil, sınıf mücadelesinin yasalarına daya-

arak direnen her kesim, her öncü çıkış vakit kaybetmeksizin azgınca eziliyor.

Sosyal mücadeleler arttıkça hapishanelerde uygulanan tecrit politikalarının da dozu artıyor. Devrimci siyasal çizginin ideolojik-fiziki araçlarla teslim alınması projesi olan F Tipi hücre politikası pervasızca uygulanmakta. "İçeriye" teslim almadan "dışarıya" teslim alamayız bakışıyla sermaye iktidarının düğmesine bastığı F Tipi hücre saldırısına karşı 2000'de başlayan Büyük Zindan Direnişi devrimci iradenin teslim alınamayacağını tarihe bir kez daha kızıl harflerle yazdırdı. Zindanlar, 15 yıldır sistematik bir şekilde uygulanan tecrit-tredman politikası ile birlikte iki ayrı dünyanın ve onların değerler sisteminin kıyasıya kavgasına tanıklık ediyor. Esas olarak fabrikalarda, sanayi havzalarında, iş yerlerinde, okullarda zaten tanık olduğumuz örgütsüzleştirme, kimliksizleştirme, apolitikleştirme saldırıları tecrit hapishanelerinde yalnızca daha yoğun ve şiddetli yaşan-

yor.

Komünist hareket F Tipi tecrit saldırısı gündeme geldiği günden itibaren arka planını ve emperyalist-kapitalizmin ve onun işbirlikçisi sermaye devletinin geleceğe dönük hesaplarının neler olduğunu net bir şekilde ortaya koymuştur. Bugün işçi sınıfını köleliğe, Kürt halkını inkar ve imhaya boyun eğdirmek için sergilenen devlet terörünü ve katliamları toplumsal mücadelenin gelişimi içerisinde kavramak açısından Ulucanlar Katliamı ve direnişi, 19 Aralık 2000 katliamı ve direnişi sonrası yapılan değerlendirmelerimizi incelemek önemli bir yerde duruyor.

Sınıf mücadelesinin önemli bir mevzisi olan zindanlardaki devrimci tutumumuz asıl dayanağını işçi sınıfının devrimci programından alıyor. Bu çerçevede yaşamı sınıfa karşı sınıf kavgası ile güçlü bağlar kurarak örgütlemek, tecrit-tredman saldırısını püskürtmenin ilk koşuludur. Sermaye iktidarının içinde debelendiği siyasal ve ekonomik krizden çıkış için ifade, düşünce, örgütlenme ve eylem özgürlüğüne dönük zorbalık katlanırken, hapisanelerde bu saldırılar misliyle kendini hissettirmektedir. Ancak

nesnel koşullar ne olursa olsun devrimci bir konumlanışla zindan duvarlarının fiziki ve ideolojik kuşatmasını kırmaya kilitlenmek tecrit işkencesini hükümsüz kılmanın önemli bir unsurudur. Bu yönüyle devrimci tutsaklar bu topraklarda emperyalist merkezlerde örgütlenmiş hapisane katliamlarında sergilenen büyük direnişlerin devamı olan tecrite karşı sürekli bir gündelik direnişi kararlılıkla sürdürmektedirler.

Burjuva ideolojik hegemonya tecrit hapisanelerinde sistematik bir şekilde yaşamın her ayrıntısında hakim kılınmaya çalışılmakta, kolektif bir yaşamın örgütlenmesine engel olmak için mimari yapıdan uygulanan politikalara kadar her türlü yöntem denenmekte ancak devrimci siyasal kimlik teslim alınamamaktadır.

Denetim, baskı devrimci siyasal düşüncenin üretilmesine izin vermemek amacıyla aralıksız uygulanırken, tecrit-tredmana karşı en ufak bir tepki disiplin yönetmelikleri ile yanıtlanıyor. Sermaye düzeninin psikolojik zorunun bir ayağı olarak fiziki zor sürekli bir şekilde bir tehdit ögesi olarak kullanılıyor.

Disiplin "ceza"ları ile temel haklar engellenerek koşula bağlanıyor. Kurs, spor, kütüphane vb. gibi ortak alanların kullanımını disiplin "ceza"ları ile koşula bağlanıyor. Dışarı ile olan bağları koparmak amacıyla günlük gazetelerin dağıtılmasında, devrimci siyasi yayınların verilmesinde, mektuplaşmada, görüşlerde keyfi gerekçelerle yaşanıyor.

Sınıf devrimcileri olarak hapisaneyeye ilk götürüldüğümüz andan itibaren temsil ettiğimiz proletaryanın devrimci öncüsü konumuna uygun bir tutum sergilemeliyiz. Onursuz arama saldırısına karşı tutum almak, herhangi bir koşula bağlı olmaksızın gerçekleşen sohbet hakkı dışında tredmanla sınırlandırılmış etkinliklere katılmamak, sınıf devrimcilerinin hapisanelerdeki politik konumlanışıdır.

Zindanlardaki mücadelenin seyri sınıf hareketinin, en geniş haliyle sınıf hareketi eksenindeki toplumsal muhalefetin tablosu ile doğrudan ilişkilidir. Ancak toplumsal muhalefetin düzeyi nasıl olursa olsun devrimci dünya görüşümüz ve proleter sınıf çizgimizden aldığımız güçle hapisane duvarlarının içinde canlı bir siyasal yaşam, disiplinli bir devrimci iç

yaşam örgütlemek sorumluluğu ile davranılmalıdır. Tecrit koşullarında bu ısrar sermaye düzeni ile sürekli bir irade savaşımı sürdürmek anlamına gelmektedir.

Keyfi uygulamalara yönelik kararlı bir mücadele yürütürken, ideolojik-teorik gelişimi ve buna dayalı üretken bir siyasal yaşamı eksen alan, planlı ve yaratıcı bir gündelik yaşam örgütlenmelidir. Bunun birinci koşulu sınıf ve kitle hareketiyle, devrimci siyasal sınıf faaliyetimizle birlikte soluk alıp vermektir. Sermaye düzenini kendi kalelerinde yenen temel tutum budur. Hiçbir koşulda tecrit duvarlarının arasına hapsolmemek, ideolojik, teorik, örgütsel, devrimci militan kimliğin rutin bürokratik işleyişin içinde sınırlandırılması girişimlerine karşı tok bir duruş sergilemek, kapitalizmin zindanlarında özgür olmanın önemli bir silahıdır.

Emperyalist-kapitalizme karşı proleter devrim yürüyüşümüzün bir alanı olarak hapisanelerde Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşlardan devraldığımız devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandırmalıyız.

* TKİP DAVA TUTSAĞI

Hasta tutsakların çılgılığı

Mehmet Yamaç, Türkiye hapisanelerinde bulunan 247'si ağır 649 hasta tutsaktan yalnızca biri. Devletin tutsakları teslim almaya dönük olarak hayata geçirdiği vahşi 19 Aralık operasyonlarında kullanılan kimyasallar ile akciğerinin bir kısmını kaybeden Yamaç'ın aynı zamanda kırılan kaburgalarının yanlış kaynaması sonucu göğüs kafesinde kireçlenme mevcut. Günde ancak birkaç saat uyuyabilen, sağ ve sol tarafına yatamayan, günlük işlerini yapamayan Yamaç'a KOAH, zatürre, zar kalınlaşması konulan teşhisler arasında. Yanlış ilaç tedavisinden kaynaklı midesinde 1-2'şer cm'lik yaralar da bulunan Yamaç'ın ise tedavi hakkı gasp ediliyor.

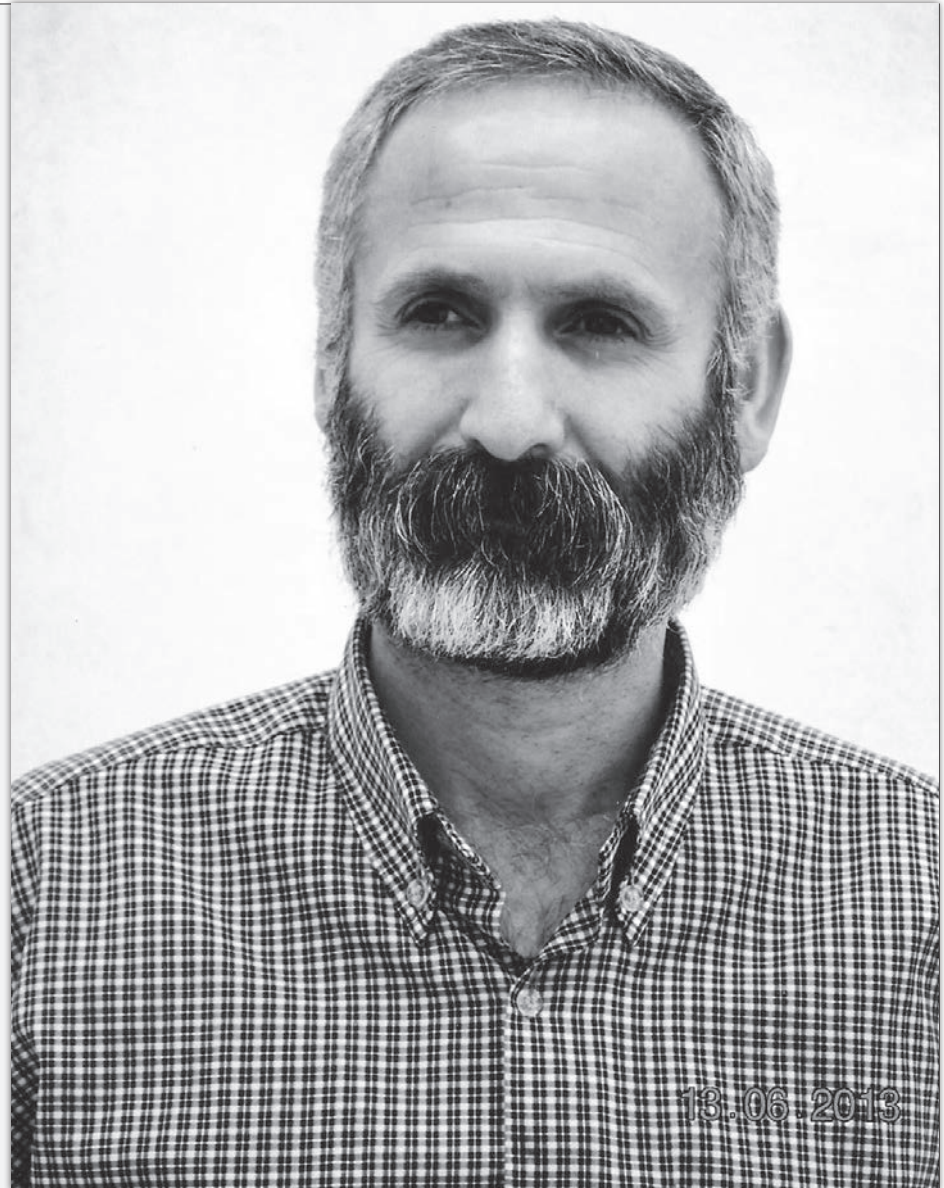
Kürdistan Marksist Leninist Devrimci Savaşçılar davasından tutuklu bulunan hasta tutsak Mehmet Yamaç (Azad), Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde kaldığı yerin "nemli ve rutubetli" olmasından dolayı yaşadığı ağır sağlık sorunları nedeniyle Edirne dışında başka bir yere naklini istedi. Mehmet Yamaç'ın başka hapisaneyeye nakledilmesi gerektiğine yönelik raporu olmasına rağmen sevki yapılmazken tedavi için götürüldüğü Trakya Üniversitesi Hastanesi'ne her gitğinde faşist, ırkçı uygulamalara maruz kalan Yamaç, bu nedenle buradaki tedaviyi reddetmişti. Ailesinin ve tedavisini yürütecek doktorların bulunduğu Van'a sevkini isteyen Yamaç, cezalandırılmak amacıyla daha önce kaldığı dönemde

sağlık problemlerinin arttığını ve gitmek istemediğini belirttiği Edirne'ye sürüldü. Burada da ırkçı faşist uygulamaları reddeden Yamaç'ın tedavi hakkı engellendi. Fenalaştığında dahi tedavisi yapılmadan hapisaneyeye geri getirilen Yamaç tüm ilgili kurumlara başvurduysa da sevk talebi reddedildi.

12 Mayıs günü Mehmet Yamaç tek kaldığı hücrede tecrit koşullarına ve tedavi hakkının engellenmesine karşı bedenini ateşe verdi. Önce Çorlu Devlet Hastanesi'ne kaldırılan daha sonrada Edirne Devlet Hastanesi'ne sevk edilen Yamaç'ın ayaklarında yanıklar bulunduğu ve yanık bölgelerin enfeksiyon kapmaması için alçıya alındığı bilgisi ailesinin günler süren bilgi alma uğraşları sonucu öğrenildi. Ailesiyle ve avukatıyla görüştürülmeyen Yamaç'ın ailesinin görüşme talebine savcılık izin vermedi. Hastanede ailesini sloganlarla selamlayan Yamaç'ın durumu hakkında bilgi alamadı.

HASTA TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!

Türkiye hapisanelerinin bir klasiği durumuna gelmiş bulunan hasta tutsakların uğradıkları hak gaspları, hasta tutsak Mehmet Yamaç'ın bedenini ateşe vermesi ile bir kez daha tüm çıplaklığı ile görünür oldu. Türkiye'de "hapishanede yatamaz" raporları bulunmasına rağmen tahliyeleri gerçekleştirilmeyerek

ölüme terk edilen hasta tutsakların çılgılığı Mehmet Yamaç'ın eylemiyle bir kez daha duyuldu. Hasta tutsakların serbest bırakılması, hapisanelerde süren baskı ve tecridin son bulması için ve insanlığı

dört duvar arasına hapsedmeye çalışan kapitalist sisteme karşı topyekûn mücadele yükseltilmedikçe hapisanelerden hasta tutsakların çılgınlıkları yükselmeye devam edecek.

**Sömürüye, yağmaya,
faşist baskıya,
ve kirli savaşa
karşı**

mücadeleye!

